ateitis

1965 nr. 8
Spalis

1911 — Ateitis — 1965

LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS

LITHUANIAN R-CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

1965 SPALIS — OCTOBER Nr. 8

TURINYS

Ateitis — komentarai 193
Vaclovas Kleiza — Žvilgsnis dabartin 195
Laima Švegždaitė — Gyvenimo malda . . . 203
Aldona Bušinskaitė — Jaunystė yra laikas . . . 203
A.A. — Religinės laisvės deklaracija 204
Gražina Bičiūnaitė — Mintys iš stovyklos . . . 208
(Nuotrupos ir nuotraukos)

G.M.B. — Fuksų diena 211
Kanados ateitininkų stovykla 213
D. Kojelytė, A. Arbas ir Rasa Arbaitė — "Dvigubo burbulo" stovykla 214
T. Leonas Andriekus, O.F.M. — Jaunimo metų angoj 215
Nuo rytų iki vakarų 216

Viršelis — **kun. A. Kezio, S.J.**

ATEITIS YRA MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Vyr. red.: Skirmuntas Radvila

Red. nariai: Rimvydas Šliažas, Elena Bradūnaitė, Milda Pakalniškytė

★

Redakcijos adresas
"ATEITIS"
4545 W. 63rd Street
Chicago, Ill. 60629

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

★

Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association.

"A T E I T I S"
5725 So. Artesian Ave.
Chicago, Illinois 60629

Prenumerata metams $5.00
pagal JAV dol. kursą
Garbės prenumerata metams $10.00
Subscription $5.00 per year
Administracija:
5725 So. Artesian Ave.
Chicago, Illinois 60629

★

Second class postage paid at the Chicago Post Office

ATEITIS

ŽYGIS Į JUNGTINES TAUTAS

Lapkričio 13 dieną ruošiama demonstracija už Lietuvos laisvę Madison Square Garden ir eisena prie Jungtinių Tautų pastato. Demonstracijai pritariame ir raginame savo skaitytojus prie jos prisidėti, nes tai proga liudyti tiems, kurie neatsisakys matyti, kad mūsų mažo krašto likimas dar taip labai svarbus, — ne tik mums patiems, bet ir pasaulio sąžinei.

Demonstracija gali turėti didesnių pasekmių, negu mes tikimės, nes yra duomenų, kad Sovietų Sąjungos vadovybė darosi jautresnė viešajai pasaulio nuomonei. Jei žygio į Jungtines Tautas išdavoje būtų praplėstos apsisprendimo galimybės Lietuvoje likusiems nors vienoje viešojo gyvenimo srityje, žygis į Jungtines Tautas bus viso vargo vertas.

VALIO SUSIRINKIMUI

Bažnyčios Susirinkimo ketvirtoji sesija pasirodė linkusi į darbą. Rugsėjo gale priimta religinės laisvės deklaracija, kuria tikrai galime didžiuotis. Joje teigiama, kad joks žmogus ar bet koks valstybinis autoritetas neturi teisės priversti asmenį elgtis prieš savo sąžinės balsą. Religijos laisvė, kuri būtinai reikalinga kiekvienam žmogui, taip pat reikalinga ir religinei bendruomenei: deklaracija teigia, kad kiekviena religinė bendruomenė turi teisę parinkti ir formuoti savo kunigus bei palaikyti ryšius su savaisiais už krašto ribų.

Antrasis dokumentas, kuris yra pagavęs pasaulio dėmesį, yra deklaracija apie santykius su nekrikščionimis, ypač su žydais. Šios deklaracijos galutinis tekstas priimtas spalio vidury. Jame teigiama, kad Bažnyčia dalinasi su žydais bendra tėvonyste, kad tarp krikščionių ir žydų reikalingas dialogas ir bendradarbiavimas. Ji išaiškina, kad nei visų Kristaus laikų žydų, nei jų palikuonių negalima laikyti atsakingais už Kristaus kančią ir mirtį, ir todėl jų negalima laikyti — kaip tai kartais buvo atsitikę praeityje — prakeiktais ar Dievo atmestais. Bažnyčia, kuri priešinasi visokiam persekiojimui ir diskriminacijai, apgailestauja žydų persekiojimą ir neapykantą žydams bei visas antisemitizmo apraiškas.

Su dideliu susidomėjimu laukiame galutinio schemos "Bažnyčia moderniajame pasaulyje" teksto — ne vien dėl to, kad jame Susirinkimas žada pasisakyti keliais pasaulį rūpinančiais klausimais, bet taip pat dėl to, kad su šiuo dokumentu Bažnyčia išreiškia solidarumą visai žmonijai.

POPIEŽIUS NEW YORKE

Spalio pradžioje popiežius Paulius VI apsilankė Jungtinių Tautų pilnaties sesijoje New Yorke. Apie jo vizitą daug esate skaitę — leiskit tačiau ir mums porą minčių pridėti.

Savo apsilankymu ir kalba Jungtinių Tautų pilnaties posėdžiui popiežius parėmė šią organizaciją jai labai kritišku laiku. Paskutiniu laiku didžiųjų pasaulio valstybių nuotaikos Jungtinėms Tautoms darosi vis šaltesnės, nes šioji kaskart labiau tampa mažųjų tautų sąjunga. Popiežiaus, kaip pirmojo Katalikų Bažnyčios vyro, išreikštas pasitikėjimas Jungtinėms Tautoms yra labai reali parama.

Kalboje buvo juntamas ir kitas momentas. Kai popiežius susijaudinęs šūktelėjo "Niekuomet! Niekuomet daugiau karo!", jis ne tik kad tęsė savo paties pasirinktą taikos apaštalo misiją, bet taip pat išreiškė ir viso pasaulio žmonių susikaupusį troškimą taikai. Su šia po visą pasaulį nuskambėjusia popiežiaus kalba turėtų baigtis šnairavimas į tuos, kurie trokšta ir kenčia dėl taikos. Populiariai pasakius, jei popiežius už taiką, tai jau taikos troškulys nėra joks ekstremizmas.

Visą dieną popiežius buvo žmonių stebimas televizijos ekranuose. Daugeliui šis ramus vyras atrodė artimesnis ir labiau suprantamas, negu savo dvaro ceremonijose ir oficialiose proklamacijose. Jo kelionė pasėjo dar vieną vilties grūdą. Už tai jam esame giliai dėkingi.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MARIJOS
BIBLIOTEKA

VYSKUPŲ SENATAS

Popiežius Paulius VI, atidarydamas ketvirtąją Bažnyčios Susirinkimo sesiją, užsiminė, kad jis žada įsteigti vyskupų sinodą, kuris jam talkintų savo patarimais Bažnyčios valdyme. Šis sinodas būtų išraiška vyskupų kolegiškumo (kuris pabrėžiamas praeitais metais priimtoje konstitucijoje "De Ecclesia"). Sinodas susirinktų popiežiaus kviečiamas. Yra pramatomos trys sinodo formos, atsižvelgiant į sinodui svarstyti pateikiamų klausimų pobūdį. Dauguma sinodo atstovų bus renkami krašto vyskupų konferencijų — likusi dalis (nedaugiau penkiolikos nuošimčių) bus popiežiaus skiriama.

Dar nėra aišku, kokia bus šio sinodo vieta Bažnyčios santvarkoj, tačiau galima spėti, kad su juo gali prasidėti visai naujas amžius Bažnyčios valdyme. Iš sinodo gali ilgainiui išsivystyti vyskupų parlamentas su teise leisti įstatymus. Tai nebūtų principiniai nieko naujo, nes parlamento pradą galime matyti Bažnyčios Susirinkimuose.

GRĮŽKIM PRIE LIETUVIŠKOS TRADICIJOS

Prieš šešiolika metų atvykę į JAV greitai pastebėjom,kad šio krašto parapijose smarkiai pabrėžiamas paprotys moterims melstis bažnyčioje uždengtomis galvomis. Šiuo metu tas paprotys pamažu nyksta, nes pradėta vartoti mezginių skarelės galvai uždengti, kurios kasmet darosi vis mažesnės — šįmet jau pakanka tinklo su keliais kaspinais.

Skaudu matyti, kad tuo metu, kai šis Senojo Testamento paprotys (motyvuojamas Pauliaus 1 Kor. 11, 2-16) dingsta mūsų gyvenamam krašte, tai kaikurios mūsų parapijos deda daug rūpesčių jį atgaivinti. Štai įvykis prie Komunijos stalo: kunigas, padavęs vienplaukei mergaitei ostiją, perspėja, "Tu esi netinkamai apsirengus". Yra kalbama — ir jei tai teisybė, tai jau reiktų kreiptis į bažnytinį teismą — kad toje pačioje parapijoje buvo atsitikimų, kad nekepurėtos, neskarėtos ir nenosinėtos moterys visai apeitos dalinant Komuniją.

Reikalavimas moteriai pasidengti galvą bažnyčioje yra vienas iš tų anachronizmų, kurių atsinaujinančioji Bažnyčia atsisako. Šis paprotys gal buvo prasmingas tais amžiais, kai neapdengta moters galva simbolizavo ir moters palaidumą. Šiom dienom pasikeitė viešojo gyvenimo papročiai, turi keistis ir ši pasenusi tradicija, kaip tai ir buvo atsitikę Lietuvoje prieš keliasdešimt metų. Galime tvirtai remtis šv. Pauliaus žodžiais: "O jei kam rodosi, jog jis galėtų ginčytis, tai težinai, kad mes tokio papročio neturim, taip pat Dievo Bažnyčia" (1 Kor. 11, 16).

NUOMONIŲ SKIRTUMAI

Ne taip jau labai seniai "Darbininke" skaitėme grakščiai parašytą vasaros stovyklų apžvalgą, kurioje tarp komplimentų kai kuriom stovyklom radome ir kietų žodžių "Ateities" adresu. Jei skaitytojas manytų, kad už tai reiktų ant "Darbininko" spaudos apžvalgos autoriaus bartis, tai mes norime laikytis kitos nuomonės: ne bartis, o džiaugtis reikia. Džiaugiamės todėl, kad šis epizodas parodo, jog nėra katalikiškai spaudai dirbtinai bendros linijos, kad kritiškas pokalbis yra įmanomas ir tarp žmonių, kurie pagrindiniuose dalykuose sutaria.

Kritika yra kaip iodo skiedinys: peršti, jei pataiko ant žaizdos, bet apsaugo nuo pūlių. Esame dėkingi "Darbininkui" už kritiką, nors šio laikraščio apžvalgininko prašytume "Ateities" redakcijos linijos nebematyti žurnale talpinamuose eilėraščiuose.

SVEIKINAME INICIATYVĄ

Prieš porą savaičių mums į rankas pateko dar spaustuve kvepianti knygutė — abėcėlė vaikams skaityti ir spalvuoti. Išleido GIDA. Už šių raidžių slepiasi keturios jaunos moterys — Giedrė, Irena, Dalia ir Asta. Knygutę sumanė, apipavidalino ir atspausdino pačios, neprašydamos paramos iš organizacijų ar fondų. Knygutė kukli, bet patraukli vaiko akiai. Kita šviežiena — jos kaina tik penkiasdešimt centų, tad patys jauniausieji skaitytojai galės po kelis egzempliorius perskaityti. Vietoj tolimesnių pagyrimų, raginame knygutę patiems pamatyti. Leidėjų adresas: GIDA, 2836 W. 84th Street, Chicago, Illinois 60652.

PRIEŠ PAŽANGĄ

Vienas mūsų bendradarbis, kuris mėgsta valgyti sūrį ir stebėti JAV ekonomiją, mums praneša, kad šiom savaitėm krautuvėse atsirado naujai įpakuotas sūris — šio sūrio kiekviena riekė įvyniota į atskirą plastikos apsiaustėlį. Jis randa, kad šis pažangus įpakavimo būdas daro sumuštinių gaminimo darbą kone trigubai sunkesnį. Tegyvuoja pažanga!

ŽVILGSNIS

DABARTIN

VACLOVAS KLEIZA

Lapkričio 13 d. manifestacijos organizatoriai su Rezoliucijoms Remti K-to pirm. L. Valiuku, New Yorke (iš k. į d.) sėdi L. Valiukas, Antanas Mažeika; stovi Antanas Sniečkus, Romas Kezys, Algirdas Budreckis, Juozas Miklovas.

Paskaita, skaityta Studentų Ateitininkų vasaros stovykloj, Dainavoj.

Buvau prašytas aptarti išeivijos dabartinę veiklą. Pabrėžiu, išeivijos. Tas rodo, jog save dar tebelaikome išeiviais, kuo ir esame. Tenka išgirsti balsų, kurie mus nori pakrikštyti kitokiais vardais. Tą ypatingai yra pastebėję Europos lietuviai ir jau nusiskundžia, jog šio krašto lietuviai save pradeda vadinti amerikiečiais. Gal tai ir nėra principinis asmenų nusistatymas, bet pats faktas yra įdomus savo tolimesnėmis išvadomis. Tol, kol esame išeiviais, tol, manau, dar jaučiame tvirtą ryšį su savo ar savo tėvų gimta žeme. Išeivis reiškia žmogų, įšėjusį ar palikusį savo kraštą, valstybę. Tam tikra prasme tai reiškia priverstinį tokio žygio pasirinkimą.

Ne šio pašnekesio tikslas aptarti išeiviją bei lyginti ją su kitomis žmonijos istorijos panašiomis išraiškomis. Tačiau yra faktas, jog mūsų išeivija, — čia liečiu tik po antro pasaulinio karo atvykusius tremtinius, — yra savita ir gal tokia pirmoji pasaulio istorijoje. Kodėl ji skirtinga nuo kitų išeivijų? Ji skirtinga savo socialine ir intelektualine struktūra. Socialine, nes atvažiavo ne žemdirbiai ar žemesnioji socialinė klasė, bet miestelėnai, vidurinioji klasė. Tuo atžvilgiu jiems prisitaikymas prie šio krašto sąlygų nebuvo traumatiškas išgyvenimas, nes miestas Lietuvoje nuo miesto Amerikoje perdaug nesiskiria. Atvyko daugiausia: profesionalai, kurie, jei nebaigę universitetų, tai bent gavę gerą paruošimą europie-

tiškoj gimnazijoj. Todėl ir persiorientavimas kalboje ir naujų gyvenimo būdų priėmimas tapo lengvesniu, didelių sunkumų nesukeliančiu. O ir politiniu atžvilgiu važiavo ne laimės ieškoti, bet susidariusių aplinkybių verčiami.

Todėl ši išeivija ir yra skirtinga nuo kitų. Naujausias lietuvis greičiau ir lengviau prisitaikė prie gyvenamos aplinkos, negu ilgametis šio krašto gyventojas, iš kaimo patekęs miestan. Manyčiau, jog mūsų akademinei kartai ši išeivija suteikia puikių progų gilesnei sociologinei ir psichologinei studijai. Netik suteikia progų, bet net plaukia iš žmogiškos prigimties; žmogus nepasitenkina vien tik savimi ar siauru savo šeimos rateliu. Jis savaime skverbiasi į platesnę visuomenę. Antrasis šaltinis remiasi savosios egzistencijos pateisinimu tiek savo akyse, tiek tautos, tiek pasaulio akivaizdoje. Gi trečiasis šaltinis trykšta iš noro ir pareigos neatitrūkti nuo seniau sukurtų tradicijų ir perkėlus jas naujon aplinkon tęsti bei puoselėti.

Šio pašnekesio rėmuose lietuvišką veiklą noriu skirstyti į tris grupes: tautinę, politinę ir kultūrinę.

Adelaidės (Pietų Australijoje) vyresniųjų moksleivių ateitininkų suruoštojo jaunimo talentų koncerto programos dalyviai. Koncertas vyko Lietuvių katalikų centro naujai pastatytoje salėje rugsėjo 25 d. Čia pasirodė pačios žymiausios Adelaidės lietuviškojo jaunimo meninės pajėgos. Nuotr. Alfonso Budrio

drįstu sakyti, kad įpareigoja. Tai būtų naujas įnašas mokslo pasaulin, ypatingai sociologijos ir istorijos srityse, lyginant išeivijas ir darant jų analizę. Jei apie kitas išeivijas mažai žinome, tai apie dabartinę lietuviškąją išeiviją turime gerą progą atskleisti pasauliui jos gilesnę prasmę bei sudėti ir duoti įnašą tiek į savo tautos, tiek į pasaulinės istorijos tekmę.

Ne analizuoti išeivių susirinkome, o pažvelgti į mūsų veiklą. Lietuviška veikla yra plačiašakė ir įvairiaspalvė, kaip ir žmogaus gyvenimas. Ji apima arba bent bando apimti visas gyvenimo sritis ir visus žmogaus amžiaus laikotarpius, pradedant priešdarželinio amžiaus vaikų namais ir baigiant lietuviškomis amžino poilsio vietomis — kapinėmis. Atrodo, tik pragyvenimo šaltinis yra randamas svetimoje, ne lietuviškoje aplinkoje, gi visi kiti pasireiškimo momentai gali sutilpti mūsų savoje, siauresnėje būtyje. Tai veiklai akstinus randame keliuose šaltiniuose. Pirmasis iš-

Laisvinimo darbas

Tautinė veikla apima visus tuos momentus, kurie tiesioginiai yra surišti su Lietuvos laisvinimu ir lietuvybės išlaikymu.

Lietuvos laisvinimo darbe šiuo metu randame keturias pagrindines institucijas. Tai VLIKas — Vyriausias Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas, ALTas — Amerikos Lietuvių Taryba, Rezoliucijoms Remti Komitetas ir Lietuvos diplomatai.

VLIKas buvo iššauktas gyveniman 1943 m. lapkričio mėn., kuomet Lietuva išgyveno vokiečių okupaciją. Rezistencija prieš okupantą reiškėsi plačiai ir gyvai, tačiau jai trūko centralizacijos ir dažnai vyko pasikartojimai ir bereikalingi jėgų eikvojimai. To išvadoje įsikūrė iš pagrindinių rezistencijos grupių komitetas visai pogrindžio veiklai koordinuoti. Pradžioje jį sudarė devyni asmenys, kurie atstovavo visoms svarbiausioms to meto lietuviškos rezistencijos srovėms.

Su karo banga VLIKas savo veiklą pratęsė Vokietijon, o 1955 metais atsikėlė į New Yorką. Šiandien VLIKe yra atstovaujamos 16 partijų ar grupių ir jo veikla apima viso laisvojo pasaulio lietuvius. Tai pagrindinis vienetas Lietuvos laisvinimo darbe, kuris savo veikla yra plačiai išsišakojęs. Jis reprezentuoja lietuvius politinėje arenoje, palaiko ryšius su kraštu, leidžia knygas, išlaiko radio valandėles, kurios transliuojamos Lietuvon ir visomis progomis stengiasi kelti Lietuvos bylą pasaulio akyse. Šiuo metu jo pirmininku yra diplomatas Vacl. Sidzikauskas.

ALTas šiais metais švenčia savo 25 m. sukaktį. Jo veikla ribojasi Amerikos lietuviais. Jis palaiko artimus ryšius su JAV-ių valdžios pareigūnais, kelia Lietuvos bylą šio krašto politinėse institucijose ir reprezentuoja Amerikos lietuvius bei Lietuvos reikalą visomis galimomis progomis. Jam pirmininkauja mums visiems gerai žinomas L. Šimutis.

Rezoliucijoms Remti Komitetas savo veiklą pradėjo 1961 m. sausio mėn. Los Angeles, Calif. Jo pagrindinis tikslas yra pravesti rezoliucijas Lietuvos bylos klausimu JAV politinėse institucijose ir Jungtinėse Tautose. Į šį darbą aktyviai įsijungė ir mūsų kaimynai — latviai ir estai. Kad darbas vyksta sėkmingai, rodo tas faktas, jog jau visa eilė Amerikos kongresmanų bei senatorių yra tokias rezoliucijas įnešę į kongresą bei senatą. Šio komiteto pirmininku yra ateitininkas sendraugis L. Valiukas.

Ketvirtasis Lietuvos laisvinimo ir reprezentacijos darbe besireiškiąs vienetas yra mūsų diplomatai, pradedant Stasiu Lozoraičiu Romoje ir baigiant dr. P. Daužvardžiu Chicagoje. Tai laisvosios ir nepriklausomos Lietuvos atstovai, kurie ir po 25 okupacijos metų tebėra legaliai ir oficialiai pripažįstami daugelio pasaulio valstybių. JAV-se mes turime Lietuvos atstovą J. Kajecką Washingtone ir konsulatus New Yorke bei Chicagoje. Bostone ir Los Angeles yra Lietuvos garbės konsulatai. Konsulatai atstovauja Lietuvos piliečių reikalus ir reprezentuoja Nepriklausomą Lietuvą laisvajame pasaulyje. Jie ir šiandien tebelieka gyvas ryšis tarp mūsų laisvai alsavusio krašto ir dabarties.

Lietuvių Bendruomenė

Tiesioginis lietuvybės išlaikymo darbas atliekamas šeimose ir mokyklose. Tai mūsų šeštadieninės bei, kai kuriais atvejais, ir parapijinės mokyklos. Visas švietimo darbas griūna ant Lietuvių Bendruomenės pečių, nes ji per savo Švietimo Tarybą sudaro ir nustato lituanistinių mokyklų programą, o per apylinkes puoselėja mokyklų gyvavimą. Tai nėra vienintelis LB darbas, tačiau vienas iš pagrindinių. Todėl gal bent minutėlei sustokime ir žvilgterėkime į LB bendru žvilgsniu.

Šioje vietoje leiskime kalbėti mūsų Federacijos Vadui dr. J. Girniui, kuris savo knyga *Tauta ir tautinė ištikimybė* tam tikra prasme tapo LB dvasios vadu.

> Tautinė išeivių bendruomenė yra tasai pavidalas, kuriuo išeiviai lieka savo tautoje ir jai gyvena... Užtat atskiram asmeniui priklausymas savo tautinei bendruomenei yra tiesioginė pareiga... Pasaulio LB idėja kilo tik antrojo pasaulinio karo tremtiniuose. PLB pagrindinis uždavinys sutelkti pačius išeivius jų tautinei gyvybei išlaikyti... PLB yra mūsų tautinės sąmonės ir tautinės valios išraiška organizaciniu pavidalu. Nors faktiškai apimdama tik sąmoningąją ir aktyviąją lietuvių išeivių bendruomenės dalį, LB dėl to nepraranda savo principinio visuotinumo ir negali prarasti, neišduodama savo bendruomeninės prigimties. Bet kuri atskira organizacija rūpinasi tik savo nariais, PLB rūpestis kreipiasi į visą lietuvių išeivių bendruomenę. Pirma, ta prasme, kad ji lieka atvira kiekvienam lietuviui, nežiūrint jokių skirtybių ir remdamasi tik lietuvybe. Antra, ta prasme, kad ji imasi atsakomybės už visus lietuvių išeivius. Visa faktinė lietuvių išeivių benduromenė yra LB rūpesčio ir veiklos

Arkivyskupo J. Mautlaičio kuopos moksleiviai dainuoja šventės metu Sydnėjuj, vadovaujami kun. P. Butkaus

laukas... Todėl LB veikla principiškai yra nukreipta į visus uždavinius, kurie lietuviškajai išeivijai turi gyvybinės reikšmės.

Kaip tik ir vienas iš tų gyvybinės reikšmės uždavinių ir yra lietuviškas švietimas. Šiuo metu JAV mes turime 54 lituanistines mokyklas, kurias lanko apie 3500. Čia jaunoji karta susipažįsta su savo tėvų kraštu, jo istorija, geografija ir gyvąja lietuvių kalba.

Politinė veikla

Mūsų politinė veikla siaurąja žodžio prasme pasireiškia dvejose plotmėse. Pirmoji — tai buvusių lietuviškų politinių partijų bei sąjūdžių darbu ir antroji — šio krašto politinių partijų veikloje. Lietuviškų politinių partijų bei sąjūdžių veikla ribojasi senų tradicijų palaikymu bei studijinių klausimų svarstymu. Šio antrojo momento, tenka pripažinti, permažai matome, o jis gali būti labai svarbus ateities Lietuvai. Vienu kitu atveju politinės partijos reprezentuojasi tarptautinėje politinėje arenoje, pvz. krikščionys demokratai atstovauja Lietuvą tarptautiniame krikščionių demokratų sąjūdyje.

Kuo daugiau ir ilgiau susigyvename su esama aplinka, tuo pajuntame didesnį reikalą aktyviai įsijungti į gyvenamo krašto politinį gyvenimą. Tai yra sveikintina ir būtina. Čia galima daug pasitarnauti Lietuvos vardo kėlimui bei šio krašto politinių idėjų formavimui. Šioje srityje, atrodo, įsitraukia vis daugiau ir daugiau jaunosios kartos žmonių. Jei lietuviškų politinių partijų visai pamiršti negalime, tai šio krašto politiniam gyvenime turime vis stipriau reikštis ir kaip lietuviai ir kaip piliečiai. Didieji politiniai sprendimai, lemiantys netik Amerikos, bet ir viso pasaulio likimą, yra daromi čia, ir mums, nors kelias ir sunkus, bet nėra nenugalimas pasiekti tas sroves, kurios tuos sprendimus daro. Tai nebūtina atlikti tik per savo vietovės politinę struktūrą. Juk Washingtone yra tūkstančiai įvairių patarėjų, kurių svarba ne vienu atveju nėra mažesnė už rinktų politikų žodį. O norint patekti į tas pozicijas reikia tik pasiruošimo ir tvirto užsispyrimo.

Jaunimo organizacijos ir labdara

Žvelkime trumpai į mūsų kultūrinę veiklą. Kaip jau pradžioje minėjau, ši veikla apima visas mūsų gyvenimo sritis. Tai mūsų jaunimo organizacijos, šalpa, meninis reiškimasis. Mokyklinio amžiaus vaikų tarpe mes matome dvi pagrindines organizacijas: ateitininkus ir skautus. Akademinio jaunimo tarpe iškyla ateitininkai, skautai akademikai, neolituanai ir santariečiai-šviesininkai. Lietuvių Studentų Sąjunga savo ruožtu lyg ir jungia visą studijuojantį jaunimą ir bando ieškoti sprendimų toms problemoms, su kuriomis susiduria lietuvis akademikas. Šalpos srityje aktyviausiai reiškiasi Bendras Amerikos Lietuvių Fondas, geriau pažįstamas BALFo vardu. Tai visų Amerikos lietuvių kūrinys, kuriame vietą suranda kiekvienas, norįs padėti artimui broliui ar seseriai. Paskirose vietovėse veikia mažesnio pobūdžio labdaros organizacijos, kaip Lietuvos Dukterys Chicagoje. Bendrai paėmus, socialinės globos bei labdaros sritis mumyse dar nėra pakankamai išvystyta, nes mes tebegyvename savo sukurtu mitu, jog visi lietuviai yra puikiai įsitaisę ir socialinių problemų savo tarpe neturime. Tai klaidingas mitas ir tol, kol jo nesugriausime, tol lietuvis brolis nelaimėje turės ieškoti paramos iš kitų.

Akcentuojamas bruožas

Neįmanoma išvardinti visų kultūrinių pasireiškimo dirvų, tačiau jų daug. Vienos iš jų gyvesnės, kitos silpnesnės, bet visa tai rodo dar gyvą mūsų judrumą ir neužkietėjimą senose formose. Čia norisi iškelti tik vieną bruožą, kuris kar-

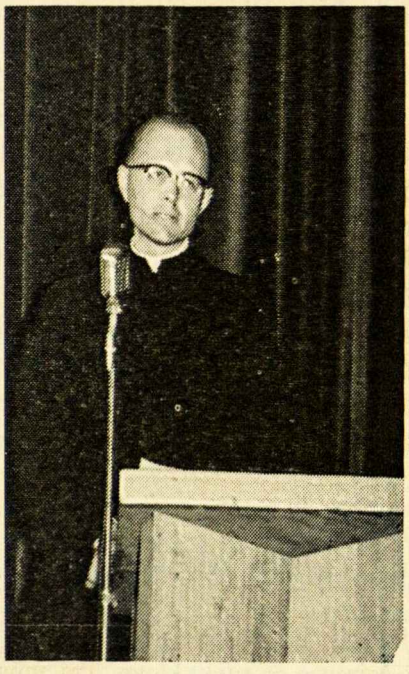

Kun. K. Žemaitis, naujai įšventintas kunigas, paskirtas darbuotis Clevelando lietuvių parapijoj.

tais pas mus yra perdaug akcentuojamas ir piktnaudojamas. Tai lietuvybė ir lietuvybės sąvoka. Ne kartą susidaro vaizdas, jog mes veikiame tik dėl Lietuvos, jog lietuvybė yra vienintelė vertybė ir pamirštame, kad dar yra ir tokia vertybė kaip žmogus. Tuo jokiu būdu nenorime paneigti lietuvybės vertingumo ir svarbos. Ji mums privalo būti viena iš svarbiausių vertybių, nes esame tam užsiangažavę savo gyvenimu. Bet kuomet lietuviškumo vardan yra rengiamas kiekvienas, kad ir mažiausias parengimas, kuomet lietuvybės vardan atleidžiamos nuodėmės, tuomet jau tenka susirūpinti ir gelbėti lietuvybę, nes ji pasidaro nebe idealas ir svarbi vertybė, bet tik kasdieninis virtuvės įrankis. Turime prisipažinti, jog dažnai veikiame ne todėl, kad esame lietuviai, bet todėl, kad esame žmonės.

Kai prieš keletą mėnesių amerikiečių paleista erdvės raketa fotografavo Marso planetą, prezidentas Johnsonas pareiškė: "Mūsų tauta turi turėti viziją ir ja tikėti arba jinai žus. Be vizijos žmonės žūsta." Ir mums, lietuviams reikia turėti viziją, lietuvišką viziją. Lietuvybė ir Lietuvos vizija privalo mus vesti ateitin. O tą viziją sukurs niekas kitas, kaip tik mes. Vyresnioji karta gyvena savo vizijos atsiekime. Mums gi reikia tą viziją papildyti, pratęsti ir jos siekti.

Daugiau planingumo

Lietuviškoje veikloje, kaip ir žmogaus gyvenime, pasitaiko trūkumų. Jei ką nors būtų galima užmesti mūsų veiklai — tai stoką konkretumo ir planingumo. Konkretaus plano ir jo vykdymo trūksta visiems. Jo pasigendame ir pas ateitininkus, ir politiniame gyvenime, ir Lietuvių Bendruomenėje. Kai situacija užlipa mums ant kulnų, tuomet šokame ką nors daryti. Bet iš anksto padėčiai užbėgti už akių nepajėgiame. Gal tai lietuviško individualizmo problema, bet faktai rodo, kad reikia dirbti konkrečiai ir planuoti ateičiai. Pora pavyzdžių. Pernai šventėme Donelaičio metus. Kad jie įvyks, žinojome prieš 10 m. Tačiau tik porą valandų prieš išmušant naujų metų laikrodžiui subruzdome dirbti. Šiais metais minime, geriau pasakius, liūdnai prisimename Lietuvos 25 m. okupaciją. Kai okupantas tam pradėjo ruoštis prieš porą metų, mes snaudėme ir subruzdome tik praėjusių metų gruodžio mėn. Reiškia, dirbame be plano. Už trijų metų bus 50 m. nuo Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo. O kaip tą sukaktį paminėsime ir kaip parodysime pasauliui tą, ką

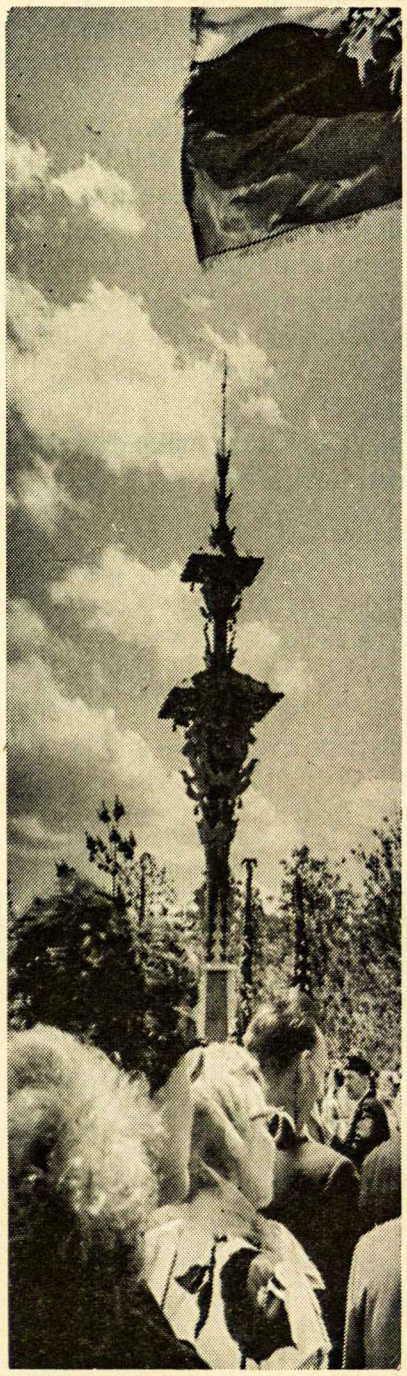

Lietuviškas kryžius New Yorko pasaulinėj parodoj. Paroda baigėsi spalio mėnesį.

ta mažoji Lietuva per trumpą savo gyvenimo metą padarė?

Kai kas skundžiasi, jog mūsuose perdaug organizacijų. Mums atrodo, jog organizacijų nėra perdaug. Yra tik per mažai žmonių, kurie jose dirbtų. Tenka sutikti, kad ne visos mūsų organizacijos atatinka gyvenamą laiką. Čia leiskime tarti žodį Vokietijos ateitininkams. Šių metų rugpiūčio mėn. "Ateitin" numeryje skaitome:

> ...Tenka prisiminti siūlymą organizacijų veiklos sugyvinimui, būtent, mažinti jų skaičių, geriausia, ligi vienos. Aišku, mes gyvename nenormalioje, ypatingoje situacijoje — bereikalingas jėgų skaldymas yra negudri laikysena ir manoma, kad reikėtų turėti 'vieną frontą' kovoje su priešu ir visais sunkumais. Tačiau, siekiant vieno ir panašaus tikslo gali būti daug kelių ir būdų juos pasiekti. Žmonės su įvairiais palinkimais ir išsilavinimu ras sau atatinkamas organizacijas.
>
> Reikalavimas vieno fronto yra tapęs pavojingas, nes kas tada bus, jei po kiek laiko pamatysime, jog jis mus nuvedė klaidingu keliu? Todėl yra reikalinga daugiau organizacijų, susigrupavimų, kurie konkurencijos būdu siūlytų mums kelius ir metodus ir taip pat vieni kitus kritikos (pozityvios kritikos) būdu kontroliuotų. Taip pasitaikiusios klaidos greitu laiku gali būti atpažintos ir pataisytos.

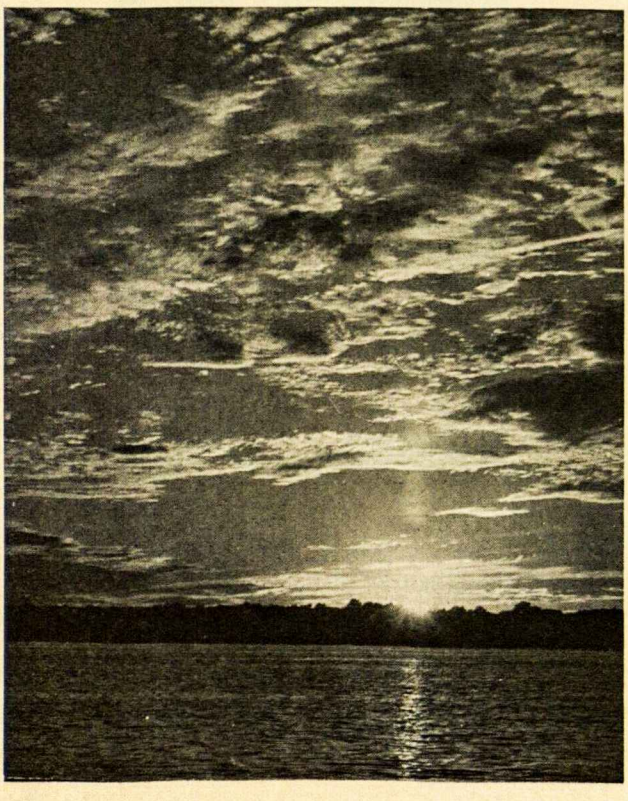

Šituo nenorime skelbti, jog reikia daugiau organizacijų. Ne, bet taip pat nereikia ir esamų bijoti. Tos, kurios nepajėgs eiti su gyvenimo dvasia, išnyks, o tos, kurios išliks, bus išlaikę laiko egzaminą, Bet kokiam produktyviam procesui įtampa yra būtina. Tarporganizacinė įtampa duoda akstiną gyvesnei veiklai. Nors esame ir lietuviai, tačiau taip pat esame ir žmonės. Neapgaudinėkim savęs, kad mes kitoki. Niekuomet istorijos bėgyje visi žmonės nesutilpo po vienu stogu, nesutelpame ir mes. Tačiau privalome vieni su kitais kultūringai bendrauti, o ne barbariškai ietimis svaidytis.

Ką gero galim matyti?

Lietuviai dažnai į visa žvelgia negatyviai ir stengiasi matyti tik tai, kas yra paišoma juodomis spalvomis. Bet pažiūrėkime į gyvenimą objektyviau. O ką pozityvaus galime matyti mūsų veikloje? Štai, tik keletas pavyzdžių, gi išvadas darykite patys.

Lietuvoje per visus nepriklausomybės metus nepajėgėme išleisti lietuviškos enciklopedijos, o šiame krašte jau esame visai prie tokios inciklopedijos realizavimo. Ne visos ir laisvos tautos turi savo enciklopedijas. Pernai metais New Yorko pasaulinėje parodoje tik lietuviai, pabrėžiame, tik lietuviai turėjo savo šventę, kuri sutraukė apie 16,000 dalyvių. Dainavos stovyklaviete galėtų pasididžiuoti neviena tautinė mažuma šiame krašte. Lietuviai vieninteliai, kurie pajėgė net du kartus pasiųsti savo krepšinio rinktinę užsienin.

Washingtone katalikų šventovėje, jei neklystų, tik trys tautos turės savo koplyčias. Viena iš jų *lietuvių*. Chicagoje yra daug tautinių grupių. Iš jų tik dvi turi savo operas. Tai lenkai ir *lietuviai*. Bet lenkai jau 20 metų, kaip stato vis tą pačią operą ir duoda tik vieną spektaklį. O lietuviai kiekvienais metais išeina su nauja opera. "Lituanus" žurnalas gali lygintis su geriausiais to pobūdžio leidiniais. Tai tik keli lietuviškos veiklos pavyzdžiai, kurie pasako daugiau negu ištisos paskaitos.

Kur stovi jaunoji karta?

Ir kur atsistoja jaunoji karta lietuviškos veiklos baruose? Ar jaunoji karta stovi nuošaliai ir kuria savo pasaulį? O gal ji privalo tęsti

pradėtąjį darbą savo laiko dvasioje ir savo metodų tekmėje? Pasiryžti ar pasiduoti, kaip mums metė šūkį pernai metais čia lankęsis prof. J. Eretas. Pasiduoti lengva, pasiryžti garbinga. Pasirinkimas aiškus. Savo buvimu čia jau apsisprendėme. Tad belieka kibti į darbą.

Jaunoji karta veikia savose organizacijose. Šiuo metu čia jų reiškimosi dirva ir čia jie atiduoda savo duoklę lietuviškai vizijai. Nekalbėsime, jog jaunimas turi pažinti lietuvišką veiklą. Kaip gali ką nors daryti, jei nežinai ką ir kur darai? Todėl susipažinimas ir atpažinimas tikrai lietuviškos veiklos išplaukia iš apsisprendimo toje veikloje reikštis.

Mums atrodo, jog pats pirmasis ir pagrindinis jaunosios lietuvių kartos uždavinys yra visiškai pilnai pasiruošti gyvenimui. Čia galvojame apie aukštąjį mokslą. Jūs tą jau darote, tačiau yra šimtai jūsų draugų, kuriems trūksta valios, pasiryžimo ir padrąsinimo. Čia jau mes privalome juose uždegti mokslo meilę ir bandyti jiems parodyti teisingą kelią. Kuo daugiau turėsime aukštąjį mokslą, ir čia nepasitenkinkime tik kolegijos baigimu, baigusių lietuvių, tuo padarysime didesnį įnašą į savo, į šio krašto ir į viso pasaulio lobyną. Mūsų įsitikinimu, mūsiškis kelias yra kultūrinis-mokslinis kelias. Tuo neneigiame politikos ar kitų sričių, bet tik per kultūrinį gyveni-

Vilnius

R. Gibavičiaus medžio raižinys.

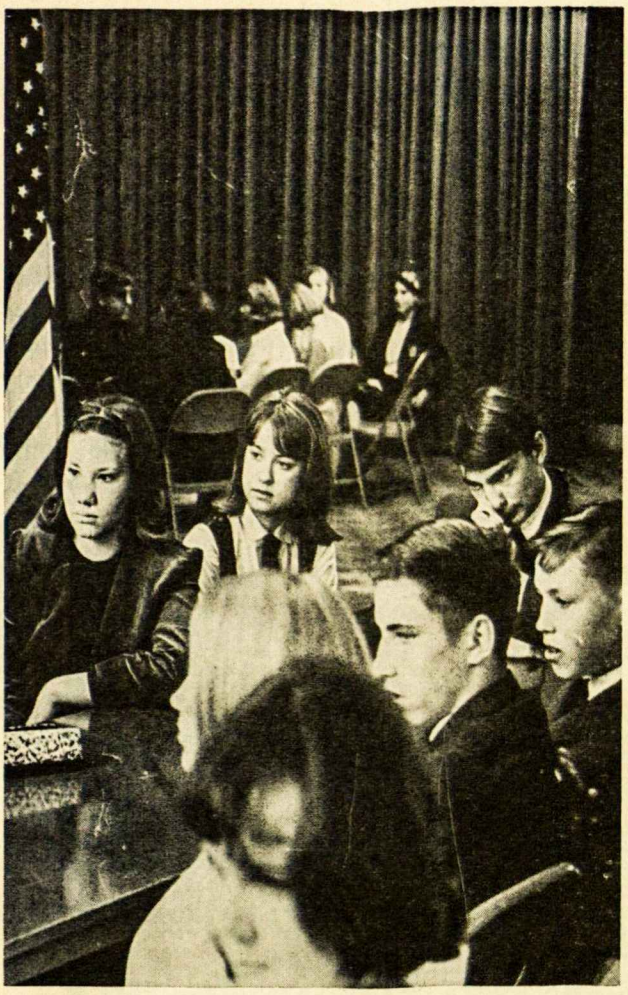

Moksleiviai ateitininkai klausosi paskaitos Rytinio pakraščio studijų dienose, Maspeth, N.Y.

mą pajėgsime padaryti didžiausią įtaką kitiems ir pasitarnausime Lietuvos bylos iškėlimui. Mokslas yra vertybė, su kuria skaitosi visi. Ne lietuviškasis ghetto, bet tvirtas ir sąmoningas apsisprendimas už savą tautą įprasmins mūsų būtį šiame krašte.

Antra sritis, kurioje jaunimas gali daug padaryti — tai ieškoti platesnio ir intymesnio dialogo su visu lietuvišku jaunimu. Mes perdaug užsidarome savo organizacijose ir nematome kitų, kurie mums nepriklauso. Yra skautai akademikai, yra neolituanai, yra santariečiai. O kiek dažnai mes su jais susirenkame panagrinėti lietuviškos kultūros klausimus? Kai kas sakys, jog yra Lietuvių Studentų Sąjunga. Teisingai, ji yra, bet paskutiniu metu jos efektingumas šiek tiek sumažėjo. O taip neturėtų būti, nes ji vaidina labai ir labai svarbią rolę akademinio jaunimo gyvenime. Mes Toronte buvome susirinkę atvirumo ženkle. Jį turime praplėsti ir savo artimoje aplinkoje. Intymesnis, jei būt galima pasakyti, ekumeninis bendravimas su kitaip galvojančiais mūsų broliais ir sesėmis praplės mūsų pasaulį ir suteiks progos juos pažinti. Be to, juk turime labai daug bendrų klausimų ir problemų, kurias tik kartu dirbdami galėsime išspręsti.

Platusis dialogas

Pratęskime šį dialogą dar toliau. Kalbame apie didelius kartų skirtumus. Taip, jie egzistavo ir egzistuos, nes kiekviena karta turi savo išgyvenimus ir savo polėkius. Bet ar kada susėdome mažame ratelyje su vyresniaisiais ir giliau išsikalbėjome? Argi tie skirtumai tokie dideli, jog net ir mintimis pasidalinti nebegalime? Daugelis vyresniosios kartos žmonių norėtų su mumis atviriau išsikalbėti, pasidalinti savo mintimis, paieškoti bendrų kelių konkrečiam darbui. Mes galime čia imtis iniciatyvos. Per straipsnius ir paskaitas to nepadarysime. Reikia sudaryti sąlygas geresniam vieni kitų pažinimui, susieiti siauresniuose rateliuose ir užmegsti šį dialogą.

Tačiau didžiausias darbas, apie kurį dažnai kalbame, tai suieškojimas atatinkamos formulės sujungti, kaip dr. A. Sužiedėlis at-kų kongrese teigė, dviejų būčių, dviejų egzistencijų — lietuviškos ir amerikoniškos. Tai sunkus darbas ir negreitai įvykdomas. Manoji karta to nepajėgė pilnai atlikti, jūsų karta irgi gal to galutinai neįvykdys, tačiau rankų nuleisti negalima. To kelio suieškojime priklauso ne tik mūsų, bet ir daugelio kitų, po mūsų ateinančių, ateitis.

Kalbant apie lietuvišką veiklą, tenka prisiminti dar vieną momentą. Jei mes galvojame, jog dirbame tik tai sau ir tik savo pasitenkinimui, labai klystame. Mūsų veikla yra labai svarbi ir turi gyvybinės reikšmės Lietuvoje gyvenančiai tautos didumai. Tol, kol jie žino, o jie daug žino, ir jaučia, kad mes rankų nenuleidžiame, tol ir jie turi vilties ir drąsos atsispirti okupantui. Okupantui mūsų darbai yra labai skaudūs ir jis į juos stipriai reaguoja.

Jaunajai kartai tenka sunkios pareigos. Jums statoma daug klausimų, kuriems atsakymus tik jūs galite duoti. Kokia yra jūsų lietuviška vizija? Į tai jūs turite atsakyti. Kokia bus lietuviška šeima po 10-20 metų? Į tai jūs turėsite atsakyti. Kaip atrodys lietuviškos mokyklos ir parapijos? Nuo jūsų atsakymo priklausys jų ateitis. Kaip lietuvišką veiklą apibūdins šioje vietoje stovintis kalbėtojas ir į kokią auditoriją jis kalbės po 20 metų? Į tai turite atsakyti jūs.

GYVENIMO MALDA

LAIMA ŠVĖGŽDAITĖ

Žalios liūno nendrės
Auga ten toli,
Išblyškusiam sėklume
Keistos šviesos mirguliuoja.
Erdvios oro plautos žolės
Ant banguojančio upelio
Plaukia su perlo atspalvio
pūkeliais
Purpurinės topolio sėklos.
Ir mėlynas drugelis, sparnuotas
Dangaus snaigė,
Ir bitė, aukso žiedų juosta,
Su laumžirgiu ...atskrenda.
Lengvai maldai linksta
Lengva paukščio plunksna,
Toli skraidančios kregždės —
Juoda liepsna sudėmėta...

Ir aplink maloniai žolės vis
atslinks,
Kur ramybę jos atras,
Ir snaudimus metai prižiūrės,
Kai bus švelnus lietus jau be
skaičiaus.

Kai iš lėto visi skuba
Ir be gailesčio greit veda,
Prie tamsiai saldžios valandos
Prie raminančiai mąstingos
gyvenimo valandos.

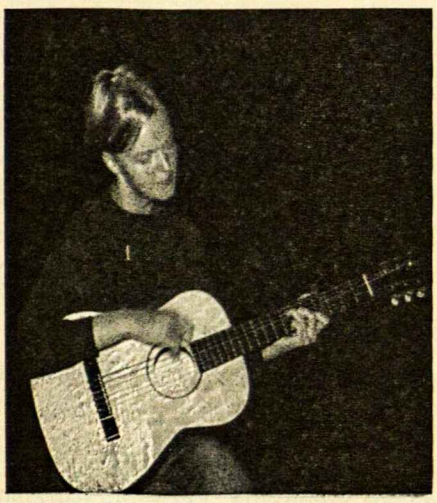

Lucija Buivydaitė kalbasi su mūzomis

JAUNYSTĖ YRA LAIKAS

Aldona Bušinskaitė

Jaunystė yra laikas bėgti basam per rasotas pievas ir pakelti veidą vėjo ir saulės glostymams. Jaunystė yra laikas pakelti akis į dangaus gilias aksomines gelmes ir siekti, siekti žvaigždžių. Jaunystė yra laikas pažvelgti į gyvenimą vaizduotės akim, laikas gyventi gyvenimą su džiaugsmu, ir viltim, ir idealizmu.

Jaunystė yra laikas gyventi pilnai, atvirai, džiaugsmingai. Jaunystė yra nubudimas — nubudimas tiesai, nubudimas grožiui, nubudimas meilei. Jaunystė yra laikas mylėti, laikas duoti, laikas aukotis. Jaunystė yra laikas atsiverti kitiems ir laikas būti vienam. Jaunystė yra laikas rūpintis, priimti atsakomybę, užjausti. Bet svarbiausiai, jaunystė yra laikas mylėti — mylėti su meile, kuri nieko nereikalauja sau, su meile, kuri atiduoda viską, kuri visiškai pamiršta save.

Jaunystė yra laikas kentėti. Jaunystė yra laikas paragauti baimės, ir neapykantos, ir žmonių tuštumo. Jaunystė yra laikas jaustis vienišam, bejėgiam, nusivylusiam. Jaunystė yra laikas būti atmestam. Bet svarbiausiai, jaunystė yra laikas mylėti — mylėti su meile, kuri užjaučia, su meile, kuri supranta, su meile, kuri atleidžia.

Jaunystė yra laikas būti silpnam. Jaunystė yra laikas apvilti, laikas užgauti, laikas išduoti. Jaunystė yra laikas klysti, pulti, pasiduoti. Jaunystė yra laikas verkti, bijoti, atgailauti. Bet svarbiausiai, jaunystė yra laikas mylėti tyliai, karštai, tvirtai.

Jaunystė yra laikas būti linksmam. Jaunystė yra laikas dainuoti ir juoktis ir šokti. Jaunystė yra laikas būti stipriam, laikas atsižadėti, laikas kovoti. Bet svarbiausiai, jaunystė yra laikas mylėti, nes tik meilė padaro gyvenimą prasmingą ir vertingą...

RELIGINĖS LAISVĖS DEKLARACIJA

Rugsėjo 21 dieną Romoje susirinkę Katalikų Bažnyčios vyskupai priėmė religinės laisvės deklaraciją, kuri bus paskelbta Bažnyčios Suvažiavimui baigiantis. Šioji deklaracija teigia, kad kiekvienas žmogus turi teisę Dievą garbinti pagal savo sąžinės reikalavimą, — žmogaus sąžinės prievartauti neturi teisės jokia žmogiška jėga.

Ką sako deklaracija?

Bažnyčios Susirinkimo svarstomi dokumentai formaliai laikomi slaptais, tačiau jau nekartą svarbiųjų dokumentų autentiškus vertimus "Le Monde" dienraščiui yra parūpinęs apsukrus žurnalistas Henri Fesquet. Šio dienraščio 1965.IX.16 laidoje telpa beveik ištisas svarstyto deklaracijos teksto vertimas į prancūzų kalbą. Aišku, Susirinkimo gale skelbsimas tekstas skirsis nuo projekto detalėse, nes buvo perrašytas atsižvelgiant į Susirinkimo tėvų pastabas, tačiau IX.21 balsavimas užtikrino, kad deklaracijos projekto bendrieji bruožai pasiliks tie patys.

Deklaracija padalinta į keturis skyrius: įžanga, religinės laisvės doktrina žmogaus proto šviesoje, religinės laisvės doktrina žvelgiant iš Apreiškimo, kreipimasis į kraštų vyriausybes. Sąžinės laisvė grindžiama tuo, kad žmogus tegali pajusti ir atpažinti Dievo norą tik per savo sąžinę. Todėl kiekvienas turi ištikimai sekti savo sąžinę visuose savo veiksmuose, kad priartėtų prie Dievo, kuris yra jo tikslas. Žmogus turi teisę ir pareigą ieškoti religinės tiesos, kad tuo galėtų formuoti savo sąžinę. Ši tiesa ieškoma žmogišku būdu — tai yra, laisvu tyrinėjimu. Kadangi žmogus yra visuomeniška būtybė, tiesos ieškoma dialogu, kuriame vieni pristato kitiems tiesas, kurias jie rado, ar mano radę, tokiu būdu vienas kitam talkindami tiesos ieškojime. Pagarba žmogaus asmeniui reikalauja, kad jokiam žmogui nebūtų trukdoma (net valstybės autoriteto) elgtis religiniuose reikaluose pagal savo sąžinę, ar privačiam, ar viešam gyvenime. Tame pačiame skyriuje pripažįstama, kad religinė laisvė turi ribas, nes ją saisto atsakomybė visuomenės narių gerbūviui, tačiau pabrėžiama, kad Susirinkimas trokšta, kad visos pasaulio valstybės rastų būdus suteikti teisės apsaugą religinei laisvei, kad piliečiai ja pilnai galėtų naudotis, nes yra neteisybė pripažinti asmens religinę laisvę, o tačiau drausti jos visuomenines apraiškas. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad kaikuriuose kraštuose valstybė turi ypatingus ryšius su kuria nors religine bendruomene, dėl kurių nors istorinių priežasčių. Tačiau ir šiuo atveju primenama, kad visos religinės bendruomenės turi teisę džiaugtis pilna religine laisve. Ši laisvė, kuri yra būtina asmeniui, taip pat reikalinga ir religinei bendruomenei, kuri turi teisę laisvai pasirinkti ir mokyti savo kunigus, palaikyti ryšius su savo vadais ir kitom religinėm bendruomenėm už krašto ribų. Religinėm bendruomenėm turi būti leidžiama viešai liudyti savo tikėjimui gyvu ir rašytu žodžiu. Šeimos turi teisę pasirinkti jų vaikų religinį auklėjimą. Valstybė turi pripažinti tėvams teisę pasirinkti jų vaikams mokyklas. Valstybė neturi teisės mokesčiais bausti tėvus dėl to, kad jie vaikus leidžia į savo parinktą mokyklą. Valstybė pažeidžia tėvų teises, jei ji krašte įveda vienintelę mokyklų sistemą, kurioje uždrausta religinis vaikų auklėjimas.

Apreiškimas kalba apie žmogaus sąžinės laisvę: Dievas kviečia žmones jam tarnauti, bet jų jėga neverčia, nes jis gerbia asmenį. Kristus atsisakė daryti stebuklus, kurie verstų žmones į jį tikėti, nors jo mokiniai tokių ženklų prašė. Jis

sudraudė apaštalus, kurie jo prašė, kad jis leistų ugniai nužengti iš dangaus sudeginti netikinčiųjų. Apaštalai sekė Kristaus pavyzdžiu. Bažnyčia nuo ankstyvųjų amžių moko, kad žmogaus tikėjimas yra laisvas jo atsakymas Dievo kvietimui, todėl joks žmogus negali būti priverstas tikėti prieš savo sąžinės balsą.

Paskutiniam deklaracijos skyriuje pastebima, kad religinė laisvė yra įrašyta daugelio valstybių konstitucijose ir yra pripažįstama tarptautinių organizacijų. Tačiau netrūksta vyriausybių, kurios nekreipia dėmesio į krašto konstituciją ir trukdo savo piliečiams išpažinti savo tikėjimą. Bažnyčios Susirinkimas ragina visus, o ypač tuos, kuriems patikėta kitų auklėjimas, formuoti žmones, kurie yra klusnūs teisėtam autoritetui ir stipriai prisirišę prie autentiškos laisvės.

Bažnyčia ir religinė laisvė

"Šiom dienom kiekvienas informuotas ir protingas krikščionis sutinka, kad Bažnyčiai nėra įmanoma kitokia pozicija religinės laisvės atžvilgiu, kaip tik jos gynimas", sako Joseph Folliet "La Croix" IX.24 apžvalgoje. Ne vien dėl to, kad tai yra jos gyvybinis interesas dabartiniame totalizmo amžiuje, bet ir dėl to, kad Bažnyčia neša atsakomybę už žmogaus dvasią, kuri draskoma iš vidaus ir iš lauko. Šioje Bažnyčios pozicijoje yra šis tas naujo, nors gal istorikai jai matytų precedentus: kanonų teisėje pabrėžiama nekrikščionio teisė laisvai priimti ar atmesti krikščionybę; po pirmųjų kryžiaus karų sukrėtimų, krikščioniškose Mažosios Azijos kunigaikštystėse įstatymai muzulmonų atžvilgiu buvo gana liberalūs; teologai kaip Vitoria ar Las Casas drąsiai gynė vietinių Amerikos gyventojų teises. Tačiau kiek tamsesnis vaizdas krikščioniškuose kraštuose, ypač po dvyliktojo šimtmečio ir kryžiaus karo prieš katarus: Bažnyčios įstaigos nerodė tokios tolerancijos krikščionims, kurie krypo nuo priimtos doktrinos — Ispanijos inkvizicija (nors formaliai vykdyta valstybės varu) yra palikus kartelį. Aišku, reformatoriai vėlesniais amžiais irgi nebuvo tolerancijos pavyzdžiai, tačiau tas klausimo nekeičia. Galima manyti, kad tai buvo laikai, kuriuose pati tolerancijos mintis tebuvo galima tik skeptikams ar tiems, kurie degė artimo meile. Nuo Apšvietos amžiaus tolerancija priimama kaip mažesnis blogis susiskaldžiusioje bendruomenėje. Mes pereiname į naują laikotarpį, kuriame minties centre stovi pagarba asmeniui. Dvasios laisvė yra laikoma ne kaip pavojus, bet kaip didžiausias gėris. "Šiuo momentu istorijoje vyksta Bažnyčios Susirinkimas — šiems laikams jis ir kalba. Todėl nenuostabu, kad jis kalba apie laisvę", baigia savo analizę Folliet.

Deklaracijos kelionė

Religinės laisvės deklaracija yra grynai Bažnyčios Susirinkimo vaikas. Teisybė, kad Maritain mintyje galima jai rasti paramos, tačiau pačių teologų ji nebuvo drįstama liesti, nes buvo dirbama Pijaus IX "Klaidų Syllabus" šešėlyje, kuriame buvo pasmerktas liberalizmas visose formose, ypač religinės laisvės propagavime. Jau ankstyvesnėje popiežiaus Grigaliaus XVI enciklikoj *Mirari vos* (1832.VIII.15) taip sakoma: "Iš šios nuodingos indiferentizmo versmės kyla melagingas ir absurdiškas, geriau sakant, beprotiškas principas, kad mes turime kiekvienam garantuoti sąžinės laisvę". Istorikas pastebi, kad kiekvienas amžius turi savo retoriką — ta prasme neturime užmiršti, kad enciklika yra devynioliktojo amžiaus vaikas; tačiau retorika stato ir įstatymus. Nuo Pijaus IX enciklikos *Quanta Cura* (1864. XII.8) beveik šimtą metų Katalikų Bažnyčios teologų apie religinę laisvę nekalbėta. Tai ne visai teisybė — buvo išimčių, dėl kurių darbo ir gimė deklaracija. Jos tėvu reiktų laikyti amerikietį jėzuitą John Courtney Murray, kuris, remdamasis Bažnyčios patirtimi Amerikoje, savo raštuose kėlė mintį, kad religinė laisvė ne tik kad nėra pa-

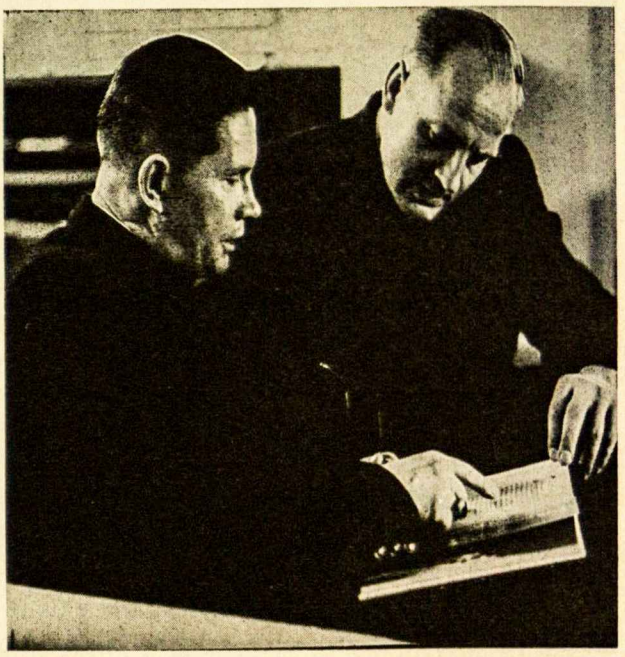

Vysk. P. Brazys ir Tėvas G. Kijauskas, S.J. varto jėzuitų leidinį "Mišių auka".

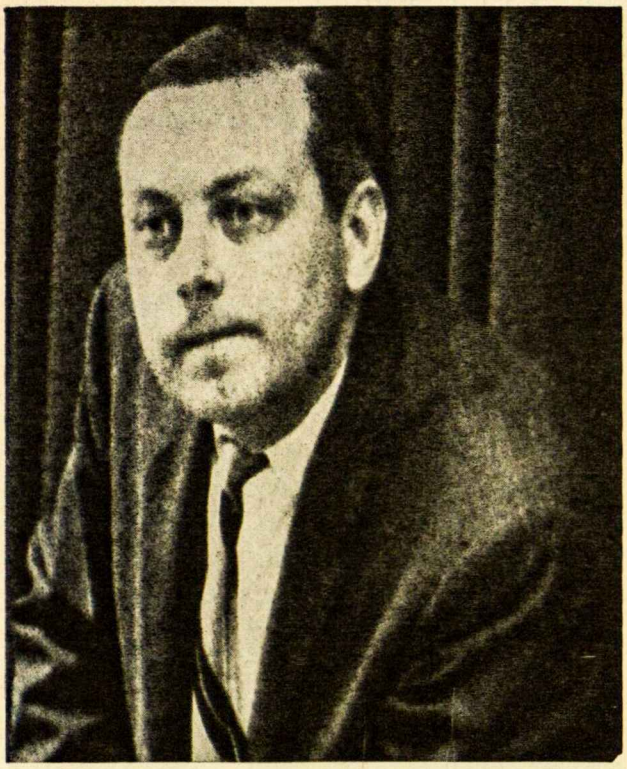

Antanas Sabalis, New Yorko Ateitininkų kuopos globėjas, skaito paskaitą rytinio pakraščio Moksleivių ateitininkų studijų dienose

vojus Bažnyčiai, bet yra laidas tikėjimo plitimui ir klestėjimui. Kadangi jo mintis skambėjo per drąsiai, tėvas Murray turėjo progos gauti perspėjimus iš Romos pareigūnų. Antrasis pasaulinis karas atnešė naujų minčių ir Vokietijos teologams: karo meto bendras darbas ir bendra kančia su protestantais davė pajusti krikščionių broliškumą, gi brolį myli, o ne tik toleruoji. Todėl kardinolo Bea vadovaujamas Sekretoriatas Krikščionių Vienybei, beruošdamas schemą apie ekumenizmą, įtraukė ir skyrių apie religinę laisvę. Šio skyriaus pirmose redakcijose matoma tėvo Murray ranka.

Bažnyčios Susirinkimui religinės deklaracijos tekstas buvo pristatytas antrojoje sesijoje 1963.XI.19 belgo vyskupo De Smedt, kuris sekretoriato vardu pažadėjo, kad reikalui esant sekretoriatas yra pasiruošęs dirbti dieną naktį teksto tobulinimui. Buvo juntamas didelis susidomėjimas deklaracija, tačiau motyvuojant laiko stoka debatai atidėti. Trečiojoje sesijoje deklaracija pristatyta iš naujo 1964.IX.23. Šiuo kartu įvyko ir debatai, kurie baigėsi su vyskupo Colombo kalba, kuri stipriai rėmė deklaraciją. Kadangi vyskupas Colombo yra privatus popiežiaus teologas, buvo suprasta, kad popiežius taip pat deklaracijos pusėje. Tačiau deklaracijos kelias Susirinkime dar nebuvo baigtas: XII.9 popiežiaus Pauliaus VI vardu valstybės sekretorius kardinolas Cicognani pareikalavo tekstą atiduoti naujai komisijai perredaguoti. Susirinkime kilo nepasitenkinimas, nes keli komisijos nariai buvo vieni iš aršiausių deklaracijos priešų. Septyniolika kardinolų pasiuntė popiežiui laišką-peticiją, kuriame atkreipiama dėmesys, kad kardinolo Cicognani potvarkis laužo paties popiežiaus patvirtintas Susirinkimo taisykles. Popiežius savo sprendimu Cicognani potvarkį atmetė — tekstas liko Sekretoriato Krikščionių Vienybei globoje, kuris toliau tęsė teksto tobulinimą. Naujoji teksto redakcija priėmė dėmesin Susirinkimo tėvų nuomones, išreikštas debatuose bei raštu pateiktose pastabose. Naująjį tekstą dviejų trečdalių balsų dauguma patvirtino Teologinė Komisija (kuriai pirmininkauja kardinolas Ottaviani), ir tekstas buvo atiduotas Vatikano spaustuvei, kuri matyt taip pat labai atidžiai dirbo, nes tekstas buvo atspausdintas tiktai lapkričio 17. Tą pačią dieną buvo pranešta, kad už dviejų dienų bus balsuojama, ar dokumentas yra priimtinas. Tą pačią dieną 150 Susirinkimo tėvų grupė (iš viso Susirinkime dalyvauja tarp 2,000—2,500 vyskupų), pastebėjus, kad ankstyvesnis tekstas buvo praplėstas nuo 200 eilučių iki 500 eilučių (iš kurių tik 70 buvo likę iš ankstyvesniojo teksto), įteikė Susirinkimo pirmininkams peticiją, kad balsavimas būtų atidėtas iki sekančios Susirinkimo sesijos, nes jie per dvi dienas negalėtų suspėti naują tekstą išstudijuoti (iki trečiosios sesijos galo buvo likę tik dvi darbo dienos). Čia reiktų pastebėti, kad balsavimas dėl teksto būtų buvęs daromas tik bendrais bruožais: vyskupai turėjo teisę balsuoti *placet iuxta modum* ir įteikti savo pastabas tolimesnei teksto revizijai. Balsavimo mintis — rasti, ar bendrieji teksto bruožai Susirinkimo tėvų daugumai priimtini. Jei dalyviai už tekstą pasisakytų, komisija neturėtų teisės jam daryti radikalių pakeitimų. Susirinkimo pirmininkas kardinolas Tisserant, gavęs šios tėvų grupės peticiją, pasitaręs su keturiais Susirinkimo moderatoriais (kurie tvarko Susirinkimo kasdieninį darbą), nusprendė, kad šią peticiją statys Susirinkimo tėvų balsavimui. Peticijos iniciatoriai apeliavo į Susirinkimo Tribunolą, kad tuo esą laužoma Susirinkimo taisyklės. Tribunolas pakeitė kardinolo Tisserant sprendimą, kuris jų potvarkį ir paskelbė lapkričio 19. Tuo metu Susirinkimo salėje kilo sąmyšis: kardinolai Meyer, Ritter ir Leger tuoj pat pradėjo rinkti parašus peticijai popiežiui, kad būtų leistas balsavimas tuoj pat — iki vakaro surinkta virš tūkstančio parašų. Peti-

cija įteikta popiežiui, kuris atsisakė pakeisti Tribunolo sprendimą, nes tuo būtų pažeistos Susirinkimo dalyvių mažumos teisės. Trečioji sesija baigėsi nusiminimo ženkle, nes buvo manoma, kad konservatyvioji mažuma suplanuos kurį kitą manevrą religinės laisvės deklaraciją visai iš Susirinkimo darbų išstumti. Popiežius tačiau pažadėjo, kad ketvirtojoje sesijoje šioji deklaracija bus pirmasis Susirinkimo darbas. Analizuodami motyvus tai 150 tėvų peticijai, stebėtojai mano, kad šioj grupėj buvo ne tik deklaracijai priešiškai nusiteikę, bet taip pat ir būrys prancūzų vyskupų, kurie manė, kad deklaracijos redakcija buvusi perdaug "amerikoniška", perdaug pragmatiška, neužtenkamai teologiška.

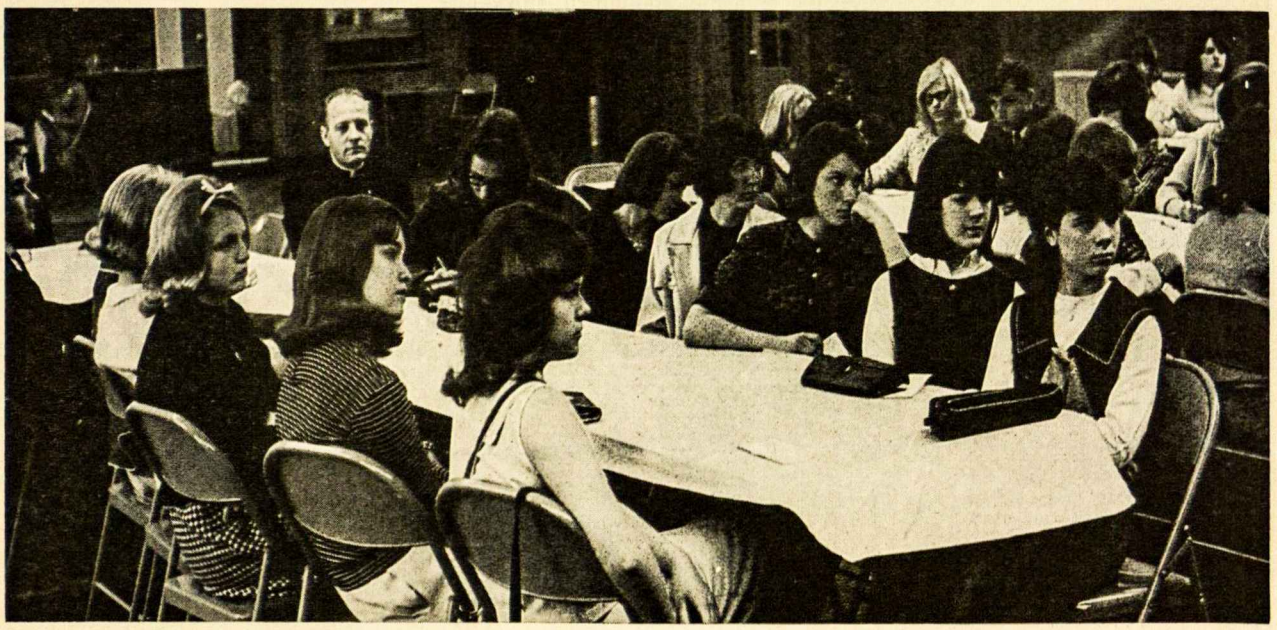

Moksleiviai ateitininkai Rytinio pakraščio studijų dienose, Maspeth, N.Y.

Vasaros metu deklaracija dar kartą perredaguota — šiuo kart pagal vyskupo Colombo pateiktą planą. Prasidėjus ketvirtajai sesijai religinės laisvės deklaracija paimta pirmuoju darbu. Debatuose apie naująjį tekstą atkartoti praeitoje sesijoje girdėti argumentai, tačiau popiežius Susirinkimo pirmininkams išreiškęs pageidavimą, kad debatai nebūtų per greitai nutraukiami, idant nebūtų pažeista mažumos teisė. Rugsėjo 20 d. 127 tėvai įteikė popiežiui peticiją, kad religinės laisvės deklaracija būtų atimta iš Sekretoriato Krikščionių Vienybei ir perduota naujai sudarytinai komisijai. Tos pačios dienos vakare Susirinkimo valdomieji organai susirinkę svarstyti, ar būtų galima statyti religinės laisvės deklaraciją balsavimui, ar Susirinkimo dalyviai pasisako iš principo už jos mintį. Susirinkimo viršininkai, atrodo, negalėjo prieiti prie vieningo sprendimo. Atrodo bijotasi, kad balsavime išryškėjęs didelis nuomonių pasidalinimas (kaip gąsdino konservatoriai) pakenks popiežiaus kelionei į Jungtines Tautas. Pasirodo, kad popiežius buvęs kitos nuomonės, nes rugsėjo 21 d. rytą į Susirinkimo salę pavėlavę atskubėjo iš audiencijos su popiežium kardinolas Agagianian, vienas iš Susirinkimo moderatorių, ir arkivyskupas Felici, Susirinkimo generalinis sekretorius. Susirinkimo dalyviams pastatytas klausimas balsavimui: "Ar Susirinkimo tėvams būtų priimtina, kad šis religinės laisvės deklaracijos tekstas būtų priimtas kaip bazė galutinei deklaracijai, kuri būtų redaguota atsižvelgiant į katalikišką doktriną apie tikrąją religiją, ir atsižvelgiant į tėvų pateiktas pastabas, kurios būtų priimtinos pagal Susirinkimo nuostatus?" Dėl šio klausimo pasisakė *taip* 1997 tėvai, *ne* 224, o vienas balsas liko tuščias. Tokiu būdu milžiniška balsų dauguma Susirinkimas pasisakė už religinės laisvės deklaraciją. Deklaracijos vargo kelias dar nepasibaigė, nes ji turės būti dar kartą redaguojama. Reikia manyti, kad nepasibaigė ir konservatorių mažumos manevrai, tačiau, kaip Henri Fesquet pastebi 1965.IX.23 "Le Monde", "Savo ruožtu, mažuma rado savo ribas. Susidūrusi su kieta realybe, ji turi daryti išvadas iš savo nesekmių. Ji negalės save laikyti tikrojo Bažnyčios mokslo saugotoja, nes ji yra pastebėjusi, kad paskutinieji du popiežiai, pasilikdami nuošaliai mūšio lauko, ne tik kad automatiškai nepalaikė jos pusės, bet net be sustojimo ją ragino atlikti savo pačios 'aggiornamento' ". *A.A.*

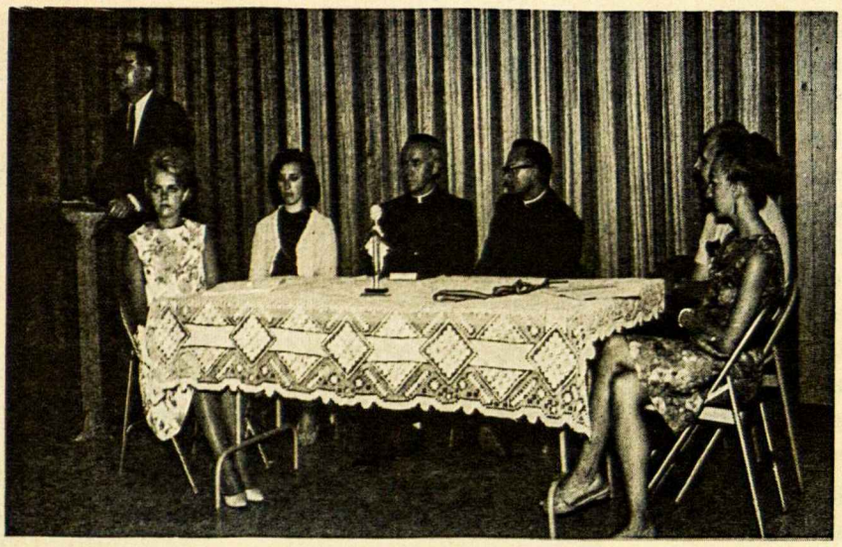

Dr. V. Vardys kalba iškilmingame posėdyje studentų ateitininkų stovykloje. Prie prezidiumo stalo sėdi D. Damaitė, S. Gedvilaitė, kun. Patlaba, Tėv. K. Trimakas, S.J., Dr. A. Damušis ir A. Zailskaitė.

MINTYS IŠ STOVYKLOS

(Nuotrupos ir nuotraukos)

GRAŽINA M. BIČIŪNAITĖ

Lietus, migla. Vistiek stovyklon traukiam. Kas mus traukia — jaunystė, jaunimas, gamta. Mes norime atleisti įtemptas jėgas. Tikimės daug ko pasisemti ir bent kiek pailsėti nuvažiavę, taip pat ir susitikti draugus ir naujų susipažinti.

Įvažiavus pro vartus, stovyklos prisiminimai plaukte plaukė per mintis. Kaip bus gera (kad ir lyja), kaip smagu, kaip gražu! Privažiavom iki kryžkelės ir netikėjom ką regėjom; atidarėm mašinos langus, iškišom galvas, bet vistiek negalėjom tikėti — plika gamta! Vos keli medeliai kai kur kyšo; visi krūmeliai išpešioti! Net kryžius apsodintas plastikinėmis gėlėmis! Kur dingo pusė grožio?

Kita pusė grožio pasirodė tą vakarą — per susipažinimo šokius — ji buvo "Bordo panelė" su savo meilužiais — Adomėliu, Žaliavu ponaičiu ir Čičinsku. (Korp! Kiškiuko suruoštas vaidinimėlis)

Susitikom, susipažinom, bet sekantį rytą vėl norėjo mus suskirstyti — sustatė stalus ne pagal tradiciją į dvi ilgas eiles, bet atskirai visus staliukus, kad visi vėl galėtų susiskirstyti į savo mažas grupeles, o ne linksmoj nuotaikoj pavalgyti, pabendrauti. Taip negali tęstis per visą stovyklą — kaip mes pavalgę galėsim padainuoti; kaip ilgai mes galim sėdėti nugaras atsukę ki-

tiems savo draugams! Per įtakingus žmones pasiekė valdybos ausis. (O gal patys susiprato!)

Pasirinkite kur norite eiti — pakalnėje prie obels, smėlio dėžėse po ąžuolu, dešinėje pusėje vėliavos stulpo, kairėje pusėje vėliavos stulpo, arba prie piktžolėmis apaugusio rūtų darželio. (Gerai, kad dar kol kas yra senasis ąžuolas — taip tai nebūtų vietos vienam diskusiniam būreliui.) Dažniausia tekdavo persikelti į salę ir atskiruose kampuose ar koridoriuose tęsti diskusijas. Temos buvo labai įvairios, įdomios ir aktualios, taip kad buvo nelengva pasirinkti būrelį: viename galėčiau daugiau prisidėti, kitame daugiau pasisemti, kitame galėčiau pamiegoti. Sprendėme "Ateities", lietuvybės, socialines, intelektualines, moralines problemas; diskutavome liaudies dainas, literatūrą, spaudą.

Kokia laimė būdavo kai nušvisdavo saulutė! Ar ji bus visą dieną, ar tik iki pietų? Šaltas vėjas stumdo debesis, plevena vėliavas; mes ieškom nukištų megstinių (dabar gi vasara). Šiandien bus šienkelionė — nors šaltoka, bet nelyja. Pradėkite džiaugtis, žmonės, jau viskas užsakyta, saulutė šviečia! Ha! neilgai — pavakarėj jau pradėjo krapinti.

Yra žinomas faktas, kad "Pelenė" iš tikrųjų buvo italionka — tai patvirtino Toronto grupė per humoro vakarą. Kitos grupės ir darė įvairias išvadas, įrodinėjo faktus, apkaltino nekaltus žmones (juokų laikraštėlyje) — žinoma juokas skambėjo nuo vienos sienos iki kitos.

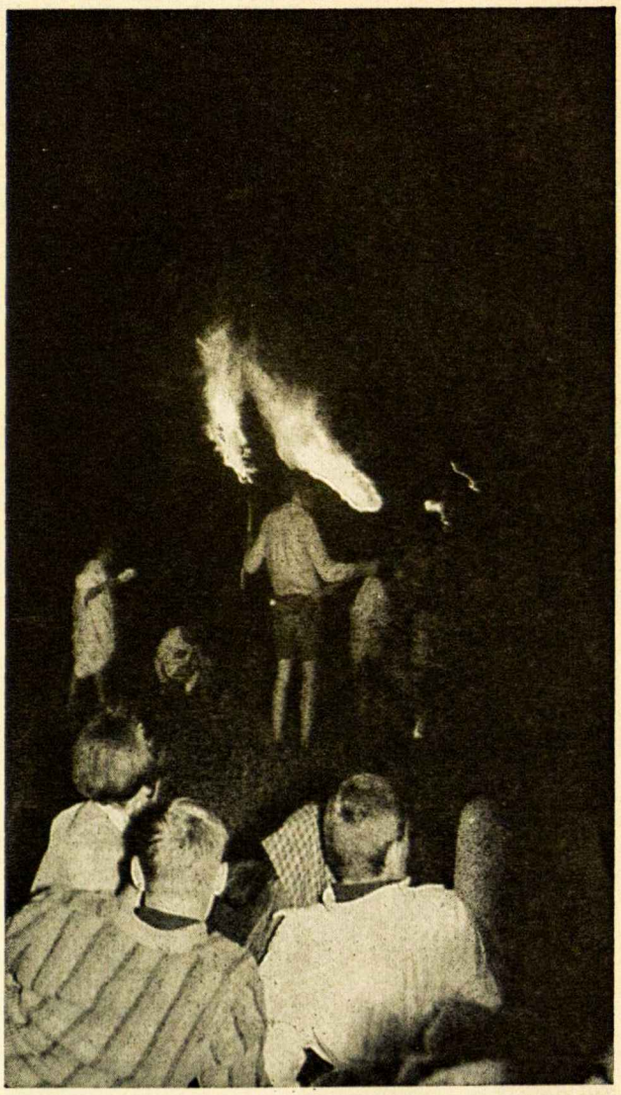

Laužas studentų ateitininkų stovykloje. Nuotraukoje matosi K. Kalpokaitė, R. Bakaitis, D. Chodeckaitė ir K. Urbutis

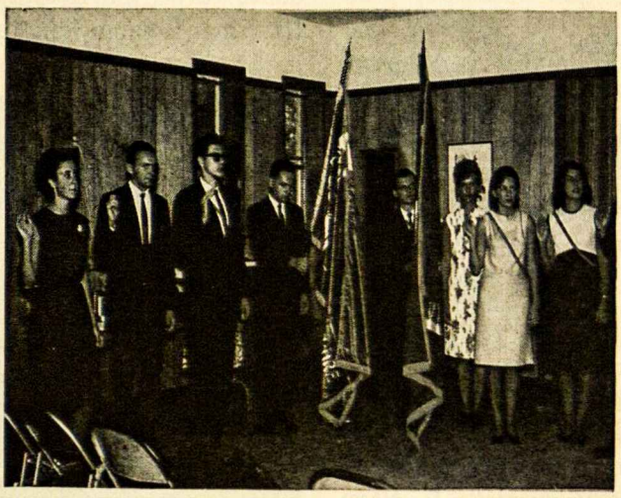

Dalis studentų ateitininkų valdybos priesaikos metu. Nuotraukoje matosi V. Svotelytė, S. Sužiedėlis, S. Vizgirda, R. Pauliukonis, K. Čižiūnas, R. Širvaitytė, V. Čiunkaitė ir D. Bajorūnaitė

LIETUVOS NACIONALINĖ M... BIBLIOTEKA

Spyglys yra mažas ežerėlis. Jo išvaizda keičiasi su nuotaika. Rytas miglotas — pilka bedugnė; saulutė šviečia — spindi kaip veidrodis; lietus lyja — vanduo šlapias; saulėleidis — spalvų atspindys. Pranyko mylimas lieptelis ant kurio degindavomės, kyšo tik kelios lentos virš vandens. Moderniškos "diving boards" įtaisytos abiejose pusėse Spyglio, tai nors kai liūdna pasidaro galima pamąstyti, pasiguosti; kaip stebuklingai Spyglys atrodo prie spindinčios saulės pro ašaras.

Staiga pakliuvome į civilizuotą atmosferą — namų namelių namukų, ir dar bus daugiau. Neužilgo nereikės važiuoti į miestelį! Nors taip jau civilizuotai ten gyvenam, bet primityviškai tenka valteles operuoti: trys valtelės, vienas irklas, viena šluota!

Kaip baugu, tvarte vaidenasi, girdisi vaitojimai, kriokimai, riksmai, juokai. Nuskamba ai-

A. Idzelis, SAS pirmininkas, bučiuoja vėliavą. Iš kairės stovi: R. Širvaitytė, D. Bajorūnaitė, S. Gedvilaitė, I. Damušytė, A. Vainius, O. Damaitė ir Dr. A. Damušis

das, aprimsta; pradedam dainuoti; raganos atskrenda ant šluotų; mėginam jų atsikratyti, o jos turbūt mūsų. Kai pradėjo savo virimus, nebeliko oro kvėpuoti. Šiaip taip išvėdinus tvartą, mėgino mus pravirkdinti arba prajuokinti muzikantai, dainininkai, su gitaromis, dūdelėmis ir savo balsais.

Klausėmės visokių paskaitų, kurios buvo įvairiai paruoštos: ses. Paulė — "Krikščioniškoji laisvė ir asmeninė atsakomybė"; prof. A. Damušis — "Amerikos katalikybės dvasia"; P. Narutis — "Kun. Alf. Lipniūnas"; V. Kleiza — "Išeivijos lietuvių dabartinės veiklos aptarimas"; dr.

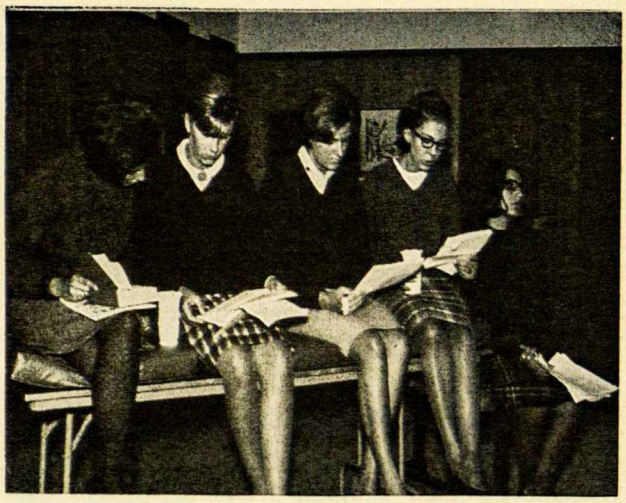

Danguolė Majauskaitė, Irena Buitkutė, Antanina Čiunkaitė, Danutė Polteraitytė ir Daiva Bajorūnaitė išpildo programą.

J. Pikūnas — "Inteligentiškumo supratimas katalikiškoje Amerikos studentijoje".

Dainos, dainelės, dainorėliai — kaip smagu, skamba laukai, salės, barakai, ypač kai palydimos dviem trim akordeonais. Tai būdavo savaitgaliai! Suvažiuoja būriais, ūpas pakyla, nuotaika pasikeičia. Laužai smarkiai liepsnodavo, kai užsidegdavo. Daina valdė stovyklą; dabar iš patirties žinom, kad studentams daina arčiau prie širdies negu kokie žaidimai ar "square dancing".

Pasistiprinom dvasioje; susipažinom artimiau su menininkais ir jų kūriniais; prisipildėm literatūrine dvasia; pasidžiaugėm ir didžiavomės talentingais nariais.

Ginčai ir vieši pasisakymai sukėlė diskusijas studentų tarpe, kai Kęstutis Girnius davė savo mintis tema "Esamo laikotarpio ir aplinkos įvertini-

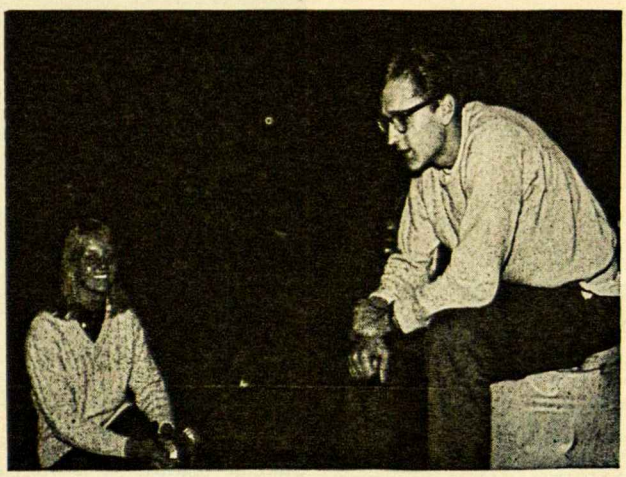

Pokalbis prie laužo: I. Rušėnaitė ir R. Zailskas

mas", Aldona Zailskaitė ir Kazys Jankauskas "Lietuvis studentas-studentė ir kitataučiai: vedybų klausimas", ir Salvinija Gedvilaitė ir Augustinas Idzelis "Ateitininkų organizacijos tikslai".

Kadangi šįmet minim 25 metų Lietuvos okupacijos sukaktį, tai kitaip paminėjom partizanus — turėjome ypatingai karštas diskusijas ar apsimoka minėti partizanus ar jau jie atgyvenę. Žinoma jokių išvadų nepriėjom, nes balsuoti neapsimoka, kiekvienas savo širdy turėtų nuspręsti.

Pastebėtina, kad jaunesniuosius studentus tik vienu būdu galima pritraukti į šokius, tai būtų ne įprastu tango "Adio Donna Gracia — Meine Klei-

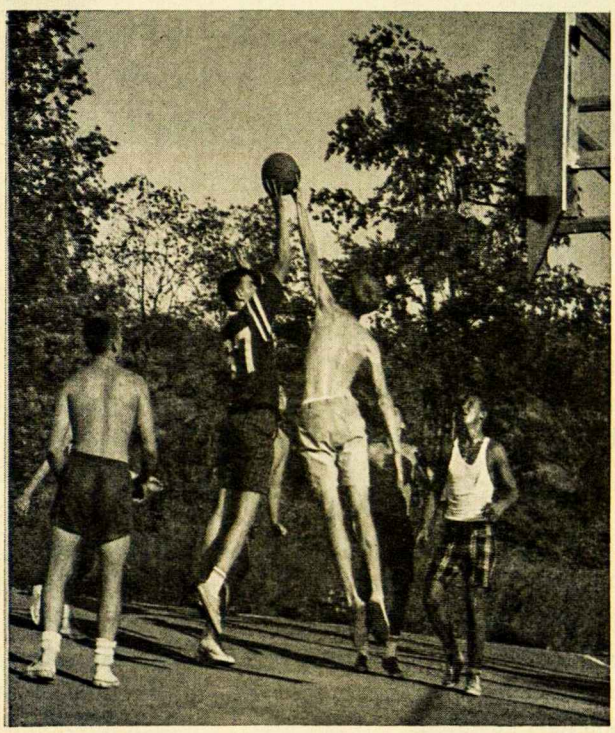

Studentai sportuoja. Nuotraukoje matosi A. Slėkys, J. Kazlauskas, A. Barūnas ir K. Girnius.

ne Madonna", bet bliaunančiais "Beatles", "Rolling Stones".

Ar buvo kada nors minėta stovyklos valdyba? Jei ne tai: visa atsakomybė rėmėsi ant komendanto pečių — Jono Šalčiaus; vadovas — Antanas Vainius, Jr.; berniukų vadovas — Rimas Gedeika; mergaičių vadovė — Salvinija Gedvilaitė; studijinės programos vedėjas — Algis Norvilas; vakarų programos vedėja — Zita Acalinaitė; sporto vadovas — Kęstutis Girnius; sekretorė — Jūra Garsytė; iždininkas — Algis Liaugaudas; ir dvasios vadai — tėv. Trimakas ir Kasponis.

(SAS suvažiavimas jau buvo aprašytas!)

..*GMB*

FUKSŲ DIENA

Fuksų rytą mes fuksai, (prisiklausę kankinimų iš praeitų metų) nedrąsiai, apsisaugodami, susibūrę nuėjome pusryčių valgyti. Valgom, nerimaujam, nežinom ko tikėtis — bet laukiam kažin ko. Niekas absoliučiai nei neužsimena, kad šiandien yra fuksų diena, lyg nežinotų. Tik spėjom paskutinį kąsnį praryti, kai kažin koks storas nemalonus balsas sužviegė. Iššaukė visus fuksus, sugrūdo mus į salės kampą; išvadino mus visokiausiomis ligomis, bakterijomis, bacilomis; paaiškino mūsų vietą kaipo tokiais; ir užkorė ant kaklo didžiulius plakatus; pririšo uodegas, kurių gale buvo prikabinti tušti pieno kartonai bakterijoms rinkti. Suskirstė į moteriškos giminės (pririšo popierinius bantus) ir vyriškos giminės (apvyniojo galvas ir kaklus); ir priklijavo skausmo simbolį — "band-aid" ant kaktos.

Darbus šimtais užkrovė: pagrindinis buvo Spyglį išvalyti pro tarpupirščius nuo visų nešvarumų. Su dantų šepetukais, kuriuos nešiojome visada dešinėje rankoje, turėjome batus valyti, Lietuvos žemėlapį šveisti, ir ką tik viešpačiai pageidavo.

Nebeiškentėm skausmų, persekiojimų ir įvairių kankinimų — sukilom. Dainavom SAVO revoliucinę dainą, užkabinom SAVO revoliucinę vėliavą! Naktį į krikštynas ėjom lyg avelės su palydovais — budeliais, kurie nešė aukuro šviesą. Sukilom vėl! Plakatus sudeginom, viešpačius pamerkėm į Spyglį, ir kaip lygūs davėm idėjų ir patarimų organizacijai pagerinti.

Grįžom patenkinti, atsikeršiję, ir lygūs — visi studentai — kolegos! *(GMB)*

KANADOS ATEITININKŲ STOVYKLA

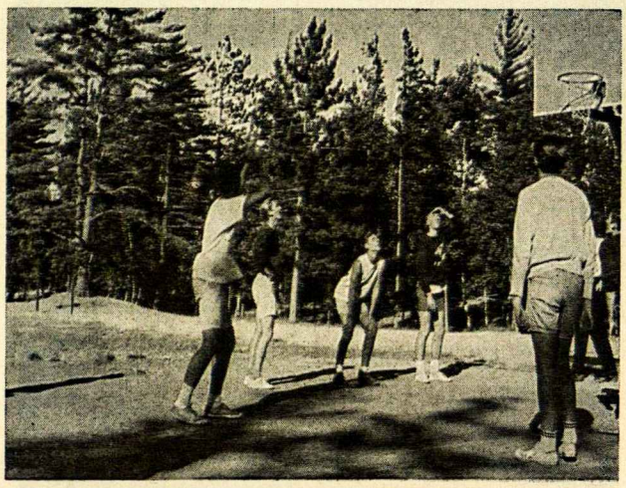

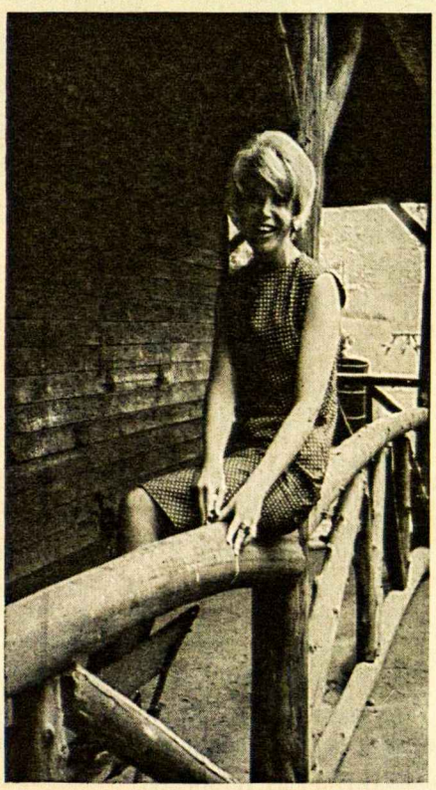

Tas pats pušynas, kaip ir kiekvienais metais, ta pati tėvų pranciškonų stovyklavietė New Wasaga, Ont., tas pats ežeras ir smėlėta pakrantė, daugumoje ir tie patys veidai.

Sekmadienis, liepos 25 d.

Prie vėliavų išsirikiuoja 162 stovyklautojai. Pakyla vėliavos. Stovykla prasideda. Stovyklą atidarydamas Toronto moksleivių kuopos globėjas V. Kolyčius pažymi, kad tai gausiausia iš visų buvusių ateitininkų stovyklų ir tikisi, kad ji bus pati geriausia.

Pristatoma stovyklos vadovybė, kurią šiais metais sudaro dvasios vadas tėv. Gediminas Kijauskas, S.J., komendantas Romas Vaštokas, užsiėmimų ir programų vadovas — Antanas Saulaitis, mergaičių vadovė — Audronė Skrupskelienė, berniukų vadovas — Raimundas Stirbys. Vadovų padėjėjai: Aldona Bušinskaitė, Živilė Šlekytė, Irena Dvilaitytė, Regina Kryžanauskaitė, Irena Bartusevičiūtė, Liucija Bonškutė, Danutė Latauskaitė, Eugenijus Bliskis, Paulius Alšėnas, Jurgis Juodėnas, Rimas Danaitis, Rimas Petrauskas ir Algis Puteris. Stovyklos gailestingoji sesuo — Gražina Šlekytė. Tautinių šokių mokytoja — Rūta Mackevičiūtė. Gausi stovykla, gausus ir štabas. Vadovų dar niekad tiek nebuvę, bet jie visi reikalingi. Visa stovykla paskirstoma mažais būreliais ir kiekvienas vadovas turi po būrelį.

Ateitininkas naujame pasauly

Tokia šių metų stovyklos tema. Kiekvienai dienai yra atskira rytinė tema. Po šv. Mišių, pavalgius pusryčius, visi kartu susirenka, kur vienas iš vadovų supažindina visus su dienos tema. Tada visi išsiskirsto atskirais būreliais ir veda pasikalbėjimus — diskusijas. Po jų visi vėl susirenka salėn ir kiekvieno būrelio atstovas padaro pranešimą apie diskusijose prieitas išvadas. Tokiu būdu programon buvo įjungtas kiekvienas stovyklautojas.

Diskutuojamos temos buvo gana įvairios ir visi vadovai jom jau buvo pasiruošę iš anksto. Buvo diskutuota: *"Lietuvis Naujame pasaulyje"* — turėti savitą veidą beveidėje minioje. Kiekvienas žmogus nori kuo nors būti, kodėl nebūti tuo, kuo esi. Mažumos grupės problemos ir privalumai. Pravedė Živilė Šlekytė.

"Šių dienų pasaulio vaizdas" — sukrėtimai ir srovės. Raimundas Stirbys.

"Religija ir laisvė" — Antanas Saulaitis.

"Draugai". Ar man reikalingi draugai? Kaip pasirinkti draugą? Draugų ištikimybė, atvirumas, atsakomybė — Paulius Alšėnas.

"Ateitininkas naujame pasaulyje" — tėv. Ged. Kijauskas, S.J.

"Vytautas Mačernis" — jaunimo poetas. Audronė Skrupskelienė.

"Laisvalaikis", jo tinkamas panaudojimas. Ką žmogus darys su didėjančiu laisvalaikiu? Irena Dvilaitytė.

Naujųjų laikų mokslo ir dvasinio gyvenimo sintezės ieškotojas — tėv. Ambrozijus Prakapas, OFM.

"Komunizmo revoliucija" — Aldona Bušinskaitė.

"Lietuvių charakterio vertybės". Kurios dvasinės galios pasižymi lietuvio charakteryje? Algis Puteris.

Visos tos temos buvo perduotos ne paskaitų formoje, bet pašnekesiais ir diskusijomis.

Po pietų vyko įvairūs užsiėmimai, maudymasis, sportas, įvairios rungtynės ir kt. Vakarais: talentų vakaras, kaukių balius, laužai, šokiai, partizanų minėjimas, filmai.

Dvi ekskursijos

Stovyklos metu autobusais buvo padarytos dvi ekskursijos. Pirmąją savaitę visa stovykla išvažiavo į Midlandą, kur nukankintų jėzuitų šventovėje visi išklausė Mišių, aplankė Toronto universiteto vykdomus indėnų kapinių kasinėjimus. Antrąją savaitę visi vyko į garsų Kanadoje Stratfordo Šekspyro festivalį, kur visiems buvo rezervuoti bilietai į "Julių Cezarį". Buvo vykstama net 3 autobusais ir ekskursija visi buvo sužavėti.

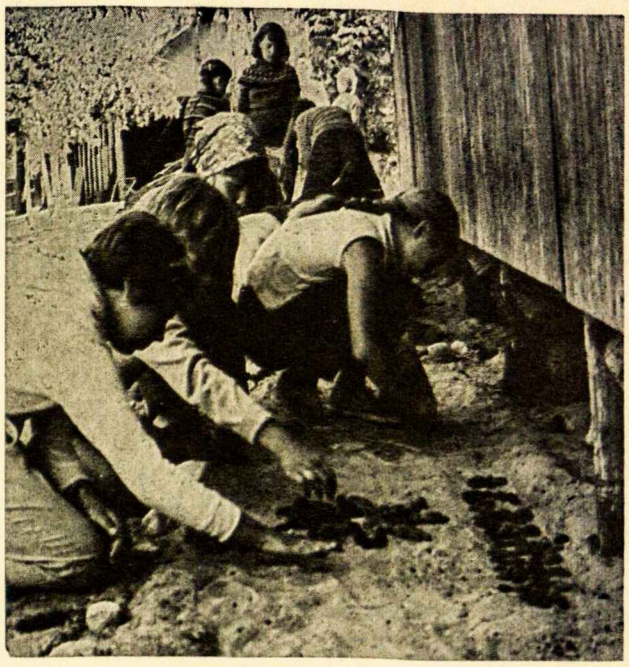

"Sorbinčiula ogėla"

Čia ne svetima kalba, bet grynai lietuviška. Antrąją savaitę stovyklon atvyko muzikos mokytojas Bernardas Prapuolenis. Na, ir uždegė visą stovyklą lietuviška daina. Tiesiog malonu buvo klausytis "sorbinčiula, ogėla", "tėvas su motina savo" ir kitas senoviškas bei naujoviškas dainas. Paskutinę stovyklos dieną vyresnieji laužavietėje jau pradėjo dainuoti 6 val. ryto. Dainuodavo valgant ir žaidžiant. Dainavo ne todėl, kad reikia, bet dėl to, kad smagu, iš meilės dainai.

Viskas prabėga

Smagus laikas bėga greitai. Taip ir prabėgo tos dvi savaitės. Atėjo paskutinė diena. Sunku skirtis. Vyksta adresų keitimasis, na, ir liejasi ašaros. Verkia ne tik stovyklautojai, daugumoje, žinoma, mergaitės, bet ir Živilė, ir Rūta, ir Irena. Stovyklautojai susigyveno ir pamilo vadovus. Vadovai stovyklautojus. Jauni vadovai suprato savo jaunesniuosius draugus, o šitie savo vadovus. Teisingai Antanas Saulaitis pasakė, kad reikia būti vadovais, bet ne viršininkais. Čia yra pagrindinis stovyklos pasisekimas.

Vėl išsirikiuojama prie vėliavų. Visiems padėkoja V. Kolyčius, žodį taria tėvas Kijauskas ir komendantas R. Vaštokas. Įteikiamos juostelės už įvairius pasižymėjimus, ir sudiev... sudiev!

Iki kitos vasaros!

Stovyklautoja

"DVIGUBO BURBULO" STOVYKLA

Sekmadienį, rugpiūčio 8 dieną, Los Angeles moksleiviai ateitininkai linksmi traukė į "Dvigubo Burbulo" stovyklą. Stovyklos vadovė Liucija Valaitienė ir jos pagelbininkai Milda Grušaitė ir Linas Bačkauskas mūsų jau laukė. Stovyklos atidarymas 5 valandą vakaro. Po to įvairūs žaidimai iki sutemos.

Pirmadienis. Mus prikėlė švilpukas ir visi išbėgom mankštai. Taip prasidėjo stovyklos pirmoji diena. Dienotvarkėje buvo parašyta "Iškyla" ir į mūsų klausimus apie tai vadovai atsakydavo tik paslaptinga šypsena. Kai stovyklautojai buvo paskirstyti į dvi grupes, mes visi degėm smalsumu. Viena grupė išvažiavo, o kita išėjo pėsti. Kelias ilgas ir vieniems ir kitiems. Laukimas užsibaigė arklių jodinėjimu.

Po pietų kiekvieną dieną turėjom dvi valandas laiko pasimaudyti. Šiandien po pavakarių p. Puškoriaus paskaita "Moksleivio ateitininko šiandieninis uždavinys". Jis pabrėžė, kad pagrindinis moksleivio ateitininko uždavinys yra skelbti pasauliui Kristų ir jo mokslą.

Vakare laužas, prie kurio mes turėjom pasirodyti.

Antradienis. Šiandien suorganizuoti trys diskusiniai būreliai. Pirmos diskusijos apie žmogaus laisvę. Po to sportas ir pasiruošimas vakaro programai, kaukių vakarui.

Trečiadienis. Ryte p. Puškorienės paskaita apie poetą Mačernį. Mes visi labai mažai apie jį buvome girdėję, tai buvo labai įdomu. Vakarinė programa irgi skirta poetui Mačerniui. Vadovai paskaitė keletą eilėraščių. Paskui mes visi išbandėme savo talentą — visi stovyklautojai iš eilės skaitė savo parašytus eilėraščius.

Ketvirtadienis. Po mankštos ir pusryčių sekė diskusiniai būreliai. Šį kartą diskutavome apie meilę. Vakare tinklinio varžybos tarp valdybos ir stovyklautojų. Valdyba laimėjo. Po to iškyla čiuožt. Parsivežėme daug mėlynių ir guzų, bet buvo labai smagu.

Penktadienis. Iš ryto nuvažiavome prie Gregory ežero. Ten irstėmės laiveliais ir maudėmės.

Po pietų paskaita. Ponia Puškorienė kalbėjo tema "Kodėl mes turime būti lietuviais?"

Vakare partizanų vakaras. Mergaičių vadovė papasakojo apie partizanus. Tada sudarėme procesiją, kuriai kelią šviete keturi deglai. Prie penkių kryžių padėjome laukinių gėlių puokštes. Prie paskutinio kryžiaus buvo paruoštas montažas. Vakaras buvo labai įspūdingas.

Šeštadienis. Tai jau paskutinė diena. Ryto mankšta — kankorėžių rinkimas. Po to dirbome prie stovyklos laikraštėlio "Dvigubas burbulas". Po pietų diskusiniai būreliai. Tema — "Ką mes gerbiame žmoguje".

Vakarienė prie laužo. Kepėm dešreles ir kitokius gardumynus. Tikrasis laužas prasidėjo vėliau. Vėl pasirodymai, dainos ir žaidimai.

Sekmadienis. Po mišių pusryčiai, o po to stovyklos uždarymas. Vadovai tarė atsisveikinimo žodį. Vėliavą nuleidę paskutinį kartą šią vasarą, nuvargę, bet patenkinti, sėdome į mašinas, išsiveždami gerą stovyklos nuotaiką, daug lietuviškų dainų ir svajones apie ateinančią stovyklą.

Daina Kojelytė
Arimantas Arbas
Rasa Arbaitė

Bernardas Prapuolenis, ateitininkų stovyklų muzikos mokytojas ir programų pravedėjas

JAUNIMO METŲ ANGOJ

T. LEONARDAS ANDRIEKUS, O.F.M.
Pranciškonų provinciolas

Pasaulio Lietuvių Bendruomenės valdyba paskelbė Pasaulio Lietuvių Jaunimo Metus, kurie pradėti spalio 9 d. jaunimo kongresu Toronte. Tuo žygiu siekiama sutelkti visą dėmesį į jaunąją kartą bei jos problemas. Kviečiama talkon organizacijos, parapijos, spauda, radijo valandėlės ir paskiri asmenys. Be kitų kilnių užmojų, norima "uždegti jaunimo dvasią naujiems darbams, polėkiams ir pasiryžimams".

Iki šiol buvo įprasta metus skirti garsiems įvykiams bei garbingiems asmenims. Jaunimo Metai yra naujas dalykas, bet įnešąs daug šviesių vilčių, jeigu visos svarbiosios problemos bus tinkamai gvildenamos ir jeigu jaunimo dvasią pasiseks uždegti kilniems pasiryžimams.

Neabejotinai viena iš pačių svarbiausių šio meto lietuvių jaunimo problemų yra abejingumas dvasiniam luomui. Tai ne vien bažnytinė, bet ir tautinė problema, kol mūsų kultūra sruvens krikščioniška tėkme. Problema skaudi ir neišgvildenta, apglėbianti visą dabartį bei ateitį. Su ja stačiai veidu į veidą susižvelgti daug kas nėra net pasirengęs. Liūdna tikrovė, jog Lietuvoje vyresnieji dvasininkai sensta, o jaunimui draudžiama juos pavaduoti, dar nėra visiems akivaizdi. Taip pat tremty, besigėrint dvasiškių atliekamu kultūriniu bei tautiniu darbu, plačiau nesirūpinama, kas juos ateityje pakeis. Gal kiek daugiau sielojamasi, kad lietuvių bažnytinė nuosavybė kurią dieną nepereitų į kitataučių rankas. Jeigu padėtis nesikeis, ateities Lietuva be kunigų ir vienuolių yra labai konkreti galimybė. Panaši nedalia gresia ir tremčiai su lietuvių bažnytinėmis institucijomis.

Tremties jaunimo abejingumas dvasiniam luomui šiuo metu gal yra pasiekęs pačią viršūnę. Lietuvių vyrų bei moterų vienuolijos prieauglio atžvilgiu atsidūrė painioj kryžkelėj. Klierikų stoką yra pajutusi ir popiežiškoji Šv. Kazimiero kolegija Romoje. Mūsų jaunimo atsiribojimas nuo dvasinio kelio yra nelauktas ir stačiai nesuprantamas. Aukštąjį mokslą siekiančių lietuvių vyrų ir mergaičių skaičius tremtyje atrodo pats aukščiausias. Mūsų jaunimo, susitelkusio daugiausia į ateitininkų bei skautų organizacijas, religinė praktika yra pavyzdinga. Kovos su religija mūsuose bemaž nepastebima. Šeimos, iš kurių gimė dabartinė karta, daugumoje tebesilaiko tradicinės dorovės. O tačiau šiandien graudžiai tenka apgailestauti mūsų jaunimo atsitolinimą nuo aukštųjų krikščioniško gyvenimo idealų, kuriuos mes buvome pratę įžvelgti kunigystėje ir vienuolystėje.

Ilgiau delsti nebegalima. Pasaulio Lietuvių Jaunimo Metų proga tenka atvirai klausti: kur slypi šios mūsų jaunimo religinės krizės šaknys? Ar svetimoj aplinkoje, ar mumyse pačiuose? Problemą ryškinti turėtų visi: ir jaunimas ir senimas. Visuose suvažiavimuose, ypač jaunimo kongrese Čikagoje birželio 30, pašaukimų problemai reikėtų skirti žymią vietą. Taip pat ir visoje mūsų spaudoje, kuri religiją laiko kultūros dalimi. Jaunimo metais vyresnieji turi sudaryti sąlygas bei nuotaikas jaunųjų dvasiai uždegti. Tuo tikslu būtų naudingas specialus kultūrinių ir religinių organizacijų vadų suvažiavimas. Dvasininkai be abejo, atskirai svarstys, kaip Pasaulio Lietuvių Jaunimo Metus palenkti pašaukimų problemai. Ją giliai gvildė jau šių metų Kunigų Vienybės suvažiavimas Čikagoj. Jaunimo metų proga savo patirtį pašaukimų atžvilgiu galėtų atskleisti lietuvių vienuolijos ir auklėjimo įstaigos, kaip Šv. Antano, Vasario 16, marijonų, salezietčių, kazimieriečių, pranciškiečių gimnazijos, šeštadieninės bei pradinės mūsų mokyklos.

Pagaliau į pašaukimų problemos gvildymą privalo įsijungti ir pats jaunimas. Jis taip sielojasi lietuvių kultūros ateitim, ruošia kongresus, protesto demonstracijas — mes turime pagrindo laukti iš jo tinkamo dėmesio ir grynai dvasinei sričiai. Pasaulio Lietuvių Jaunimo metais pašaukimų problema privalo būti namiškė jų spaudoje, susirinkimuose, ideologiniuose kursuose, vasaros stovyklose. Didžiai įdomu būtų išgirsti mūsų jaunimo net anketinius pasisakymus, kodėl jie tolsta nuo kunigystės ir vienuolystės idealo? Kokios yra priežastys? Kokios priemonės čia labiausiai galėtų padėti?

Pateikti šias mintis, be kitų motyvų, skatino ir asmeninė patirtis, vadovaujant religinei bendruomenei, kuri iki šiol jaučiasi per mažai teparemta jaunimo. Lietuvių pranciškonų veikla šaukiasi naujų darbininkų pakaitos. Bet ši veikla yra tik detalė mūsų plačiame krikščioniškos buities paveiksle. Naujų darbininkų pakaitos šaukiasi Lietuva ir kitos religinės institucijos. Noriu tikėti, jog tasai šauksmas Pasaulio Lietuvių Jaunimo Metais palies visų širdis.

nuo rytų iki vakarų

HAMILTON

1965-66 mokslo metų pirmas Dr. Stulginskio kuopos susirinkimas įvyko rugpiūčio 31 dieną. Jame peržiūrėjom visų metų darbą. Globėjas tarė trumpą žodelį apie pereitų metų susirinkimų klaidas.

Mūsų kuopa šiais metais vėl leis laikraštuką "Moksleivio balsas". Redaktorė G. Juozapavičiūtė ir padėjėjos O. Erštikytė ir D. Deksnytė prašė pasiskubinti su rašoma medžiaga, nes žada išleisti pirmą leidinį apie lapkričio mėnesio vidurį.

Globėjas priminė apie mūsų ruošiamą šventę — rugsėjo 12 dieną. Visi turėjo dalyvauti mišiose, kurios buvo užprašomos mūsų moksleivių kuopos, kad Lietuvos jaunimas liktų ištikimas tikėjimui ir tėvynei. Padainavę uždarėme susirinkimą ir po maldos išsiskirstėme.

Neilgai trukus atėjo ir rugsėjo 12 diena. Visi susirinkome Jaunimo Centre, ir kol mamos išdėstė suneštą maistą, mes išsirikiavome su vėliavomis ir dešimtą valandą jau buvome savo vietose bažnyčioje. Po Evangelijos prelatas tarė gražų pamokslą apie ateitininkus ir jų ryšį su Lietuvos jaunimu. Priminė mūsų himno žodžius, dėl kurių šios mišios buvo laikomos:

"Ateitį regim tėvynės laimingą, ...
Šviečia mums kryžius ant mūs vėliavos;
Stokime drąsiai į kovą garbingą,
Dirbkim, kovokime dėl Lietuvos".

"Kryžius ant mūs vėliavos" reiškia gražią Lietuvos ateitį, dėl kurios mes dirbame.

Po bendros Komunijos ir po visų mišių rinkomės į salę su tėveliais (kurie visą maistą patys paruošė ir sunešė) bendriems pusryčiams Jaunimo Centre. Pasigardžiavę pyragais, klausėme svečio kalbėtojo K. Mikšio — Hamiltono bendruomenės pirmininko kalbos apie Lietuvą Vytauto laikais ir Marijos apsireiškimus Lietuvoje.

Buvo pristatyti jaunučių, vyresniųjų jaunučių ir moksleivių globėjai šiems metams. Tada prasidėjo meninė programa, kurioje visi dalyvavo. Programa buvo montažo formoje, kuris susidarė iš eilėraščių ir dainų (paruošė moksleivių globėjas p. J. Pleinys). Visi įsijungė į dainas. Dar paminėtina, kad nariai pasirodė ir akordeonu.

Taip praėjo mūsų Rugsėjo 8-tosios minėjimas. Visi išėjo patenkinti: tėvai, kad rytą praleido tikroj lietuviškoj dvasioj, o vaikai, kad nebuvo ilgų, nesuprantamų kalbų ir kad buvo daug maisto.

Gabija

ČIKAGOS STUDENTAI

Pirmasis 1965-66 mokslo metų Čikagos studentų ateitininkų susirinkimas įvyko Jaunimo Centre spalio mėn. 3 d. Po šv. Mišių susirinkome virtuvėje pusryčių. Gan nedrąsiai, bet ir su žingeidumu. Vėl mėginome susidraugauti su senlai bematytais, tai yra — vasaros stovykloj Dainavoj bematytais, draugais. Matėsi net svečių iš Clevelando.

Paragavę įvairių rūšių pyragų, visokių sūrinių ir šokaladinių pyragaičių, lėtai rinkomės į antrą aukštą. Ten vienoje klasėje jau susidarė ratelis dainuojančių. Ach, tos dainos, dainos! Jos primena ir Dainavą, ir ramų Spyglį ir melsvai dažytą, ir švytintį, žėrintį laužą. Neapsiėjome ir be čigonų dainos, kuriai berniukai pritarė kojų daužymu į grindis. O tas per visą dainą, nebeprisimenu kokią, pradėjo visus dainuojančius sukti į Archimedo spiralę, tačiau po kelių išraitymų dainuojančių ratelis teatrodė tik kaip sulūžusi spyruoklė

Prasidėjo rimtoji dalis. Susirinkimą atidarė tėvas Trimakas su malda. O į prezidiumą Antanas Rauchas pakvietė Ramūną Motekaitį ir Mildą Pakalniškytę.

Mūsų prelegentas poetas Kazys Bradūnas pravedė pašnekesį apie

Konstantiną Čiurlionį. To pašnekesio pasėkoj Čiurlionis draugovės nariams paliko pažįstamas, artimas ir brangus. Nors tegyveno jis tik 36 metus, tačiau žymiai daugiau padarė per tokį trumpą laiką, negu daugybė kitų žmonių per labai ilgą amžių. Iš jo mes turėtume imti pavyzdį, kaip reikia dirbti, nenusivilti, neatidėlioti iki paskutinės dienos tai, ką mes padaryti turime. Jeigu seksime Čiurlionio darbštumu, tada ir iš mūsų tarpo išaugs nors vienas genijus, toks kaip Čiurlionis.

Čiurlionis mirė, bet jo darbai jam numirus dar gyvesni pasidarė. Prelegentas paminėjo, kad tapybos pasaulyje yra ginčijamasi, ar abstraktaus meno pradininkas buvo Čiurlionis ar Kandinskis. Čiurlionio kėlimą tapybos pasaulyje pradėjo ne lietuviai, bet kitų tautų žmonės. Prelegentas parodė mums straipsnius apie Čiurlionį portugalų, prancūzų, vokiečių, anglų ir lenkų žurnaluose bei knygose. Ginčas klausimu, ar Čiurlionis yra abstraktizmo atstovas, labai panašus yra į ginčą apie Šekspyrą: ar Šekspyras pats parašė visus tuos garsius veikalus. Tokie ginčai tiek Čiurlionį, tiek Šekspyrą padaro dėmesio centru.

Čiurlionis buvo ne tik menininkas, bet ir muzikas. Galėjo būti ir rašytojas, kas matosi iš jo dienoraščių bei laiškų. Donelaitis mūsų tautą iškėlė literatūroje, o Čiurlionis iškėlė ją muzikoje ir tapyboje.

Prelegentas išaiškino kelioliką Čiurlionio darbų ir taip pat davė pasiklausyti jo sukurtų muzikos kūrinių.

Po to pašnekesio Antanas Rauchas pranešė naujos valdybos sąstatą:

pirmininkas — Antanas Rauchas,
vicepirm. — Jonas Račkauskas,
sekretorė — Aldona Zailskaitė,
iždininkas — Česlovas Kybartas,
socialinių reikalų vedėja — Aušra Gylytė ir narė — Zita Acalinaitė

Vargšas nabagėlis Česlovas Kybartas prašė visus, kad kiekvienas atiduotų jam savo pinigus nario mokesčiui padengti.

O Romas Sakadolskis pareikalavo, kad važiuotume visi į New Yorką, į tą didį miestą, žygiui į Jungtines Tautas. Visus ta iškyla gundė, viliojo, tačiau iš mūsų draugovės tik viena Marytė teįsirašė. Bet vėliau, tikiu, beveik jau visa draugovė bus prisirašiusi, nes rimtas Romas moka įkalbėti. O juk ir įdomu važiuoti ten, kur visi lietuviai iš visų Amerikos miestų suvažiuos. Gaila tik, kad tas žygis tesitęs tik vieną dieną. O kaip norėtųsi ten nuvažiavus ilgiau pabaliavoti, kartu ir pažygiuoti tame milijoniniame mieste.

Panelė Zita Acalinaitė bordaviškai nubrėžė jaunimo ateities planus. Jaunimo kongresas įvyksiąs ateinantį savaitgalį Toronte, o birželio mėnesį sekančiais metais kongresas būsiąs net čia Čikagoje.

Veronika Tijūnėlytė pranešė apie Ramūno brolio Manigirdo Motekaičio piano rečitalį De Paul universitete.

Tėvas Trimakas tada pakalbėjo apie ruošiamus diskusinius būrelius. Pirmasis būrelis, susidedąs iš trijų asmenų, padiskutuosiąs apie moralę ir diskusijų išvadas pranešiąs ateinančiam susirinkimui. Įdomu, kokios ten tos išvados bus.

* * *

Studentai kalba apie spaudą

Penktadienio vakare, spalio mėn. 22 d., vienoje klasėje Jaunimo Centre, susirinko Čikagos studentai ateitininkai pasiklausyti ir padiskutuoti apie katalikišką amerikietišką spaudą ir apie katalikišką lietuvišką spaudą. Įdomu buvo pasiklausyti pašnekesio, ir kartu juokinga girdėti už sienos kitoje klasėje dainuojančius Operos Choro sopranus.

Apie studentą ateitininką ir ką jis skaito, trumpai apibūdino Milda Pakalniškytė. Tėvas Kęstutis Trimakas supažindino studentus su katalikiška amerikoniška spauda. Skirmuntas Radvila kritiškai pažvelgė į lietuvių spaudą, ypač dėmesį atkreipdamas į "Ateitį".

Po diskusijų studentai vaišinosi skaniais studenčių iškeptais pyragais. O Bernardas greit suorganizavo dainuojančių ratelį. Ir vargšas tėvelis Trimakas turėjo vidury ratelio pabūti Jurgeliu meistreliu. Vakaras praėjo labai "ksmai.

Milda

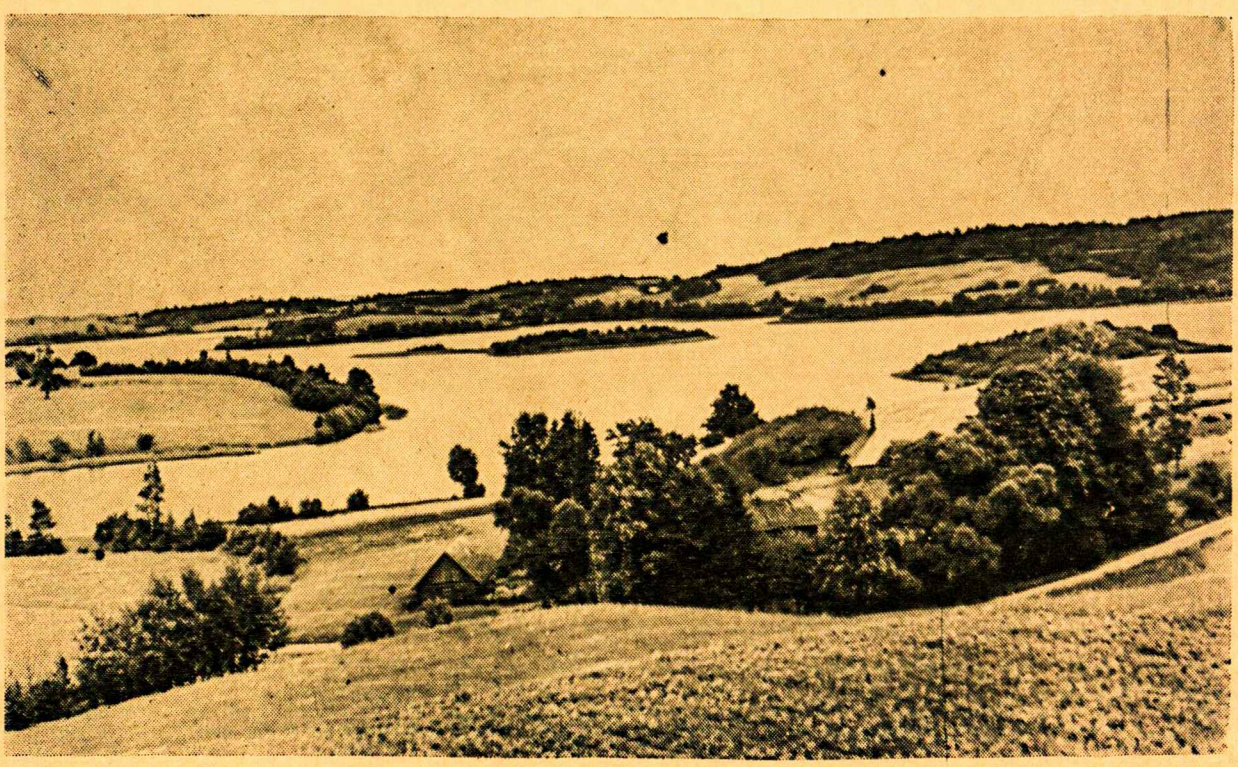

ALp(LKA)1786
1965, Nr.8

PR. DIELININKAIČIO KUOPA KENNEBUNKPORTE, MAINE

Visa atnaujinti Kristuje! Ir vėl šiais metais šie prasmingi žodžiai iškilmingai skambėjo šv. Antano gimnazijoj Kennebunkporte, Maine.

Kristaus Karaliaus šventės proga spalio 31 d. ateitininkų Prano Dielininkaičio kuopa suruošė gražų minėjimą. Iškilmės prasidėjo 9 val. ryto koplyčioje šv. mišiomis, kurias laikė ir pamokslą pasakė T. Leonardas Andriekus, O.F.M., provincijolas ir gimnazijos rektorius. 12 val. buvo pietūs mokiniams ir svečiams.

Pats minėjimas prasidėjo 1 val. malda. Po to ėjo įžodžio apeigos. Įžodį davė ir ženklelį bei juostelę gavo 16 narių. Tada buvo Vytauto Žemaičio, mūsų kuopos pirmininko, paskaita apie Kristaus karaliaus sekimą ateitininkų gretose.

Meninę programą sudarė įscenizuota poema "Dangaus kurtas", kurioje psalmių deklamacijos bei muzika susiliejo į jaudinančią pynę. Žymią poemos dalį atliko Vyt. Vasiliauskas. Režisavo B. Kerbelienė. Taip pat ir choras giesme apie Kristų Karalių ir dainomis prisidėjo prie mūsų meninės programos praturtinimo. Gimnazijos chorui šiemet vadovauja muz. Vyt. Kerbelis.

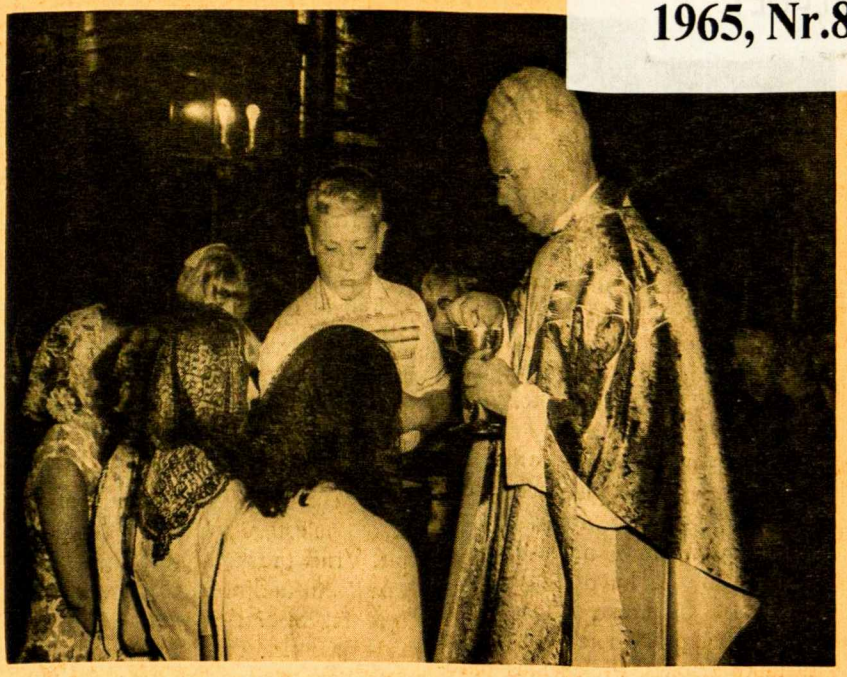

Kun. Butkus dalina komuniją Kennebunkport ateitininkų stovykloj

Šiais metais Prano Dielininkaičio kuopa turi 58 narius. Dvasios vadas yra Tėv. Jonas Dyburys, O.F.M. Kuopos valdyba išrinkta mokslo metų pradžioje. Ją sudaro: Vytautas Žemaitis, pirm., Dalius Paliulis, vicepirm., Vytautas Gorinas, sekr., Rimantas Ambrozaitis, ižd., Vytautas Vasiliauskas ir Rikardas Tamulionis — korespondentai.

Vyt. Vasiliauskas

ADMINISTRACIJA KALBA

I. Garbės prenumeratoriai:

Aušra Barzdukaitė (Cleveland)
kun. J. Pragulbickas (Elizabeth, N.J.)
Atsiuntė už 1966 m.:
Ona Strimaitienė (Elizabeth, N.J.)
Alina Skrupskelienė (Chicago).

II. Aukojo "Ateities" paramai:

Ona Strimaitienė (Elizabeth, N.J.) — $10.00

Po vieną dolerį:
Rimas Šilgalis (Baltimore)
Vyt. Narutis (Chicago)
Jonas Buitkus (Detroit).

III. Apmokėjo prenumeratą užsienio moksleivijai:

kun. J. Pragulbickas (Elizabeth) — $100.00 (Moksleiviams V. Europoje $5.00 ir Brazilijoje $5.00).

Po $3.00 sumokėjo:
Dr. Kazys Pemkus (Dixon, Ill.)
Prof. Č. Masaitis (Havre de Grace)
O. Lukoševičiūtė-Adams (Brooklyn)
M. Skirgaudaitė (Chicago).

Administracija nuoširdžiai dėkoja Garbės prenumeratoriams, aukotojams "Ateities" reikalams ir remiantiems moksleivius ateitininkus užsienyje "Ateities" prenumerata.

Užsisakykite ATEITĮ

90.725.37